392

Registeed No. M 520.

சக்ரவர்த்தினி.

" கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL. 12. தொகுதி 12. | February 1917. பிப்ரவரிமீ 1917. | NO 7. பகுதி 7.

பொருளடக்கம். பக்கம்

1.	சற்றநன்றிக்கழுகு குழவிருத்தல்	161
2.	கர்வம்	165
3.	ஆசாரமஞ்சரி	169
4.	முயற்சி	170
5.	பக்தியோகம்	174
6.	ஒரு பருந்தும்-நரியுங்கூடிய வஞ்சகமொழி ...	178
7.	காற்று	180
8.	அத்தர்-பப்பளிக்காய்	182
9.	காக்குப்பூச்சிக்கு மருந்து	183
10.	பொய்	188
11.	ஜீவகாருண்யம்	18[illegible]
12.	ஸீக்தேசத்துப் பீமசேனன்கதை	186
13.	யுத்தம்	190

கோ. வடிவேலுசெட்டியாரவர்களால் சென்னை கோமளேச
வரன் பேட்டை, சச்சிதானந்த அச்சியந்திர சாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

லோகோபகாரி.

இது சோமவாரந்தோறும் சென்னை, கோமளீசுவரன் பேட்டையில் பிரசுரமாகும் தமிழ்ப் பத்திரிகை; 22 வருடகாலமாகச் செவ்வனே நடைபெற்றுவருகின்றதென்பது பிரசித்தமாம். இஃது ஏனைய பத்திரிகைகளைப் போலல்லாது மக்களாய்ப் பிறந்தோர் பெறவேண்டிய பெரும் பேற்றை யடைதற்குரிய சாதனங்களை யாவரும் சுலபமாக அறியுமாறு போதித்து வருவதாம். இதுவேயுமன்றி இதில் கைத்தொழில், கல்வி, சுதேசிய, விதேசிய முதலிய அநேக விஷயங்கள், சிறுவர் சிறுமியரியாவருக்கும் பயன்படுமாறு செவ்விய நடையி லெழுதப்பட்டு வருகின்றன. தினசரிப் பத்திரிகை வாங்குவோரும் இப்பத்திரிகையின் ஒரு பிரதியை வாங்கிப் படிப்பார்களாயின், இதனை மறந்துங் கைவிடமாட்டார்களென்பதும், இஃது ஒவ்வொரு வீட்டிலுமிருத்தற்குரியதா மென்பதும் நன்கு விளங்கும். சாம்பில் காப்பி தன்ய இனாமாக அனுப்பப்படும்.

சந்தா விவரம்.

இந்தியா, சிலோன், பர்மாவிற்கு.

ஆறு மாதத்திற்கு ரூபாய் 1-14 | ஒரு வருடத்திற்கு ரூபாய் 3-8

(நேட்டால்-சிங்கப்பூர்-பினாங்கு).

ஒரு வருடத்திற்கு ரூபாய் 5-8 | ஆறு மாதத்திற்கு ரூபாய் 3-0

இதுகாறும் வெளிவராத யூகிமுனிவர் வாதவைத்திய நூல்கள்.

வாதாங்க திகைநவிதி—300, வாதவைத்திய விளக்கம்-200 மதிவெண்பா—100- விலை ரூபாய் 1.

தேரையர் கரிசல்-யூகிமுனி கரிசல்-கல்கண்டு சூத்திரம்-அணா 12

சக்கிரவர்த்தினி.

"சக்கிரவர்த்தினி" என்னும் பெயர்பூண்ட மாதப்பத்திரிகைசென்ற பன்னிரண்டுவருடங்களாகத் தமிழுலகெங்கும்பரவிவருகின்றதென்பது பிரசித்தமாம். இஃது எமது வாயிலாக 1912-ம் வருஷம் பிப்ரவரிமாத முதற்கொண்டு லோகோபகாரி ஆபீஸில் நடை பெற்றுவருகின்றது. இதில் கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களைவிர்த்தியாவதற்குரிய விஷயங்களும், மாதராடவர் தருமங்களும், மனோலய சாதனங்களும், பிறவும் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றமையின், இது யாவரும் அத்தியாவசியமாக வாசித்தற் குரியதாம்.

சந்தாவிகிதம்.

இந்தியா-சிலோன்-பர்மாவிற்கு		பிறதேசங்கட்கு-வருடம்	2—8—0
வருடத்திற்கு	ரூபாய் 2-0—0	ஷெ 6- மாதத்திற்கு	1—8—0
ஷெ 6-மாதத்திற்கு	ரூபாய் 1-4—0	தனிப்பிரதி	3—0—0

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL-12	February 1917.	No-7.
தொகுதி-12	பிப்ரவரி 1917.	பகு-7.

சுற்றத்திற்கழகு சூழவிருத்தல்.

நம்மனோர் வலிமையுடையவராக வாழவேண்டுமாயின், நமது சுற்றத்தார் தம்மினின்றும் நீங்காமல் நம்மைச்சூழ்ந்து வாழ்ந்துவர, அவர்க்குவேண்டியவற்றைத் தவறுதலும் மறவாதுஞ்செய்து வருதல்வேண்டும்; வந்தாற்றான் குறைவின்றி வாழ்தல்கூடும். தமது சுற்றத்தாரைப் பாதுகாவாமல், பழித்துவருபவன், எப்போதாவதொரு சமயத்தில் அவர்களால் அவமானப்படுவது நிச்சயமாம். "கட்டோடிருப்பவன் கனமாகவாழ்வான்" என்னும் பழமொழி நம்மனோர்க்கு எதனை புணர்த்துகின்றது? தனது சுற்றத்தார் தன்னைவிட்டு நீங்காவாறு, அவர்க்கு வேண்டுவனவற்றைச் செய்து, அவரது பாதுகாப்பில் வாழ்பவன், தனது பகைவர்செய்யும் தீமைக்கஞ்சாது மேன்மையாக வாழ்வானென்பதையன்றோ உணர்த்துகின்றது? கொக்கானது குளக்கரை முதலியவற்றின்கண் தனித்திருந்து, மீனைப்பிடித் துண்பதுபோலெங்கேயாவதோரிடத்தில் தனித்திருந்து, பொருளைத்தேடி வாழ்ந்துவருபவன் தனக்கு விபத்து வந்த காலத்தில் தன்னைத் தாங்குவாரில்லாமையால், பெருந்துக்கமடைவானென்பது நிச்சயமாம். "சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்தவலிமை" என்னும் பழமொழியை நம்மனோர் பெரிதுங்கவனித்தல்வேண்டும். ஒருகொம்பையொடிப்பது எவர்க்கும் மிக எளிதாயகாரியமாம்; அக்கொம்புபல ஒருங்கே சேர்த்துக்கட்டப்பட்டிருக்குமாயின், அவற்றையொடிப்பது எவர்க்கும் எளிதாயகாரிய

மன்றும். நம்மனோர் தம்முறவினர் தம்மை அன்பாகச் சூழ்ந்து வாழ இருப்பாராயின், கள்வர் பகைவர் முதலாயினார்க்கு அஞ்ச வேண்டுவதில்லையாம்; அவர்க்கு அவ்வச்சம் நேர்வது மிக அருமையாம். உறவினரினுதவியின்றித் தனித்துவாழ்வது பலதுக்கங்களுக்குங் காரணமாமென்பதை நன்குணர்ந்தவர் தம் உறவினரைத் தம்மினின்றும் நீக்காவாறணைத்துவாழ்வர் என்பதற்கு ஐயப்பாடு அணுத்துணையாகவேனுமில்லையாம். ஒருவரெத்தன்மை மையராக விருப்பினும், அவர் தம்முறவினரின் சார்பின்றி வாழ்வாராயின், அவர்க்கு ஆபத்துச்சம்பவிப்பது மிக எளிதாமாகலின், நம்மனோர் எப்போதும் தம்முறவினரோடுகூடிமனமொத்து வாழ்ந்துவருதல் வேண்டும்; இவ்வாறு வாழ்வது அவர்க்குப் பலநலன்களைத் தருவதற் கேதுவாம்.

தம்முறவினரைப்பாதுகாத்து, அவர் தம்மைச் சூழ வாழாதிருப்பவர் வேறெவர்க்கு உபகாரஞ்செய்தற்குரியவராவர்? தமது மாமன், மாமி, மைத்துனன், அண்ணன், தம்பி முதலாயினோரிடத்துப் பட்சமில்லாதிருப்பவர் வறியவர் அறவினர் முதலாயினோரிடத்துப் பட்சமாயிருந்து, அவர்க்குபகாரஞ்செய்தல் கூடுமோ? ஓராற்றுமணலினடியில் ஒருவகையான தண்ணீர்சாத் தோடுவதுபோல நம்முடம்பினுள்ளும், நம் முறவினருடம்பினுள்ளும் ஒருவகையான இரத்தம் சாத்தோடுகின்றது; அவரும் நாமும் ஒரேகுலத்திற்பிறந்து, ஒரேபந்தியில் உணவுண்ணுமுரிமையுடையவரா யிருக்கின்றோம்; அவர் நம்மை அன்பாகச் சூழ்ந்துவாழாத போது வேறுயாரும் நம்மை அன்பாகச் சூழ்ந்து வாழாரென்பதறிந்தவர் தம்முடைய சுற்றத்தார் தம்மை அன்பாகச்சூழ்ந்துவாழ வாழ்வதன்றி, ஒருபோதும் தனிமையாகவாழ விரும்புவதிலரென்பது நமக்கு நன்குவிளங்காநிற்கின்றது; அதனால் நாம் சுற்றத்தாரைவிட்டுத் தனிமையாக வாழவிரும்புகின்றோம்; தனிமையாக வாழ்வதனாலுண்டாகும் சங்கடங்களைச்சிறிது ஓர்ந்து நோக்குவோமாயின், அவ்வாறுவாழ ஒருபோதுமுடன்படமாட்டோம். ஒருவர் தமது சுற்றத்தார் தம்மை அன்பாகச் சூழ்ந்து வருதற்குரிய காரியங்களைச் செய்து வருவாராயின், அவர் ஒருகாலவிசேடத்தில் அறிவுடையார் பலர் தம்மை அன்பாகச்சூழ வாழ்வரென்பது தவறுவதில்லையாம். சுற்றத்தாரிடத்து வெறுப்பாயிருப்பவர் எவரிடத்தும் அன்பாயிருப்பதில்லையாக

வின், நம்பாலிடத்தும் அன்புடையவராகவிருக்கவேண்டுமாயின், முன்னர்ச் சுற்றத்தாரிடத்து அன்புடையவராக வொழுகிவருதல் வேண்டும்; சுற்றத்தாரிடத்து அன்புசெய்து அவர்க்குவேண்டுவனவற்றைக் குறிப்பறிந்து நமக்கியன்றவளவு வஞ்சனையில்லாது செய்து வருவோமாயின், அவர்நம்மை அன்பாகச்சூழ்ந் திருந்து நமக்காக வேண்டியவற்றைத் தவறாதுசெய்து வருவரென்பது திண்ணமாமென்பதை புணர்த்தவே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப் பிராட்டியார் "சுற்றத்திற்கழகு சூழவிருத்தல் = சுற்றத்தார்க்கு(நீ செய்யும்) அழகாவது (அவர் உன்னைச்)சூழ (அவர் நடுவே)வாழ்ந் திருத்தலாம்" என்றருளிச்செய்தனர்.

அன்பில்லானுக்கு இடமும் பொருளும் ஏவலும் (ஏவலாளரும்) இருப்பினும், அவன் அவற்றால் தனக்காகவேண்டிய பயனை யடையானென்பதைச் சுற்றத்திற்கழகு சூழவிருத்தல் என்பதனைக் கவனித்து நோக்குவார்க்கு விளங்காதிருப்பதின்றாம். உறவினரை யுபசரித்து வருபவர் சகுனி முதலாயினர் போன்றவுறவினரோடு நெருங்கியிராது, விதுரன், கர்ணன் முதலாயினோர் போன்றவுறவினருடன் நெருங்கி வாழ்ந்துவருதல்வேண்டும்; அன்புமுற்றபோது அணையாகவந்து நம்மைக்காப்பவர் உறவினரன்றி மற்றவரல்லவென்றும் அறிவு நமக்கிருக்குமாயின், நாம் நம்முறவினரை வெறுத்து வாழ்வது ஒருவாற்றானுமில்லையாம். திரிகடுகம் "கிளைஞர் (உறவினர்)க் குதவாதவன் செல்வமும்......உள்ளனபோலக் கெடும்" என்றும், நான்மணிக்கடிகை "எடுப்பின், கிளையுட் கழிந்தார் எடுக்க" என்றும் கூறுவனதக் கவனிப்போமாயின், உறவினர்க்குதவிசெய்யாதவரது செல்வம் விரைந்துகெடுவதாம்; உறவினருள் ஏழையாயிருப்பவர்க் குதவிசெய்து அவரை உயர்த்த வேண்டுவது ஒவ்வொருவர்க்குங் கடமையாமென்பது நமக்கு நன்குவிளங்குவதாமன்றோ? உறவினர்க்குதவி செய்தற்பொருட்டே நமக்குப்பொருள்கிடைத்து வருகின்றதென்று கருதி, தம்முறவினர்க்கு உதவிசெய்து அவர் தம்மை யன்பாகச்சூழ்ந்து வாழ்ந்துவரச்செய்பவர் பெருதியரவராயின், வறியவராயிருந்து வருந்துகின்றவர் மிகக்கிலாக விருப்பரென்பது திண்ணமாம். "அற்ற குளத்தி னறுநீர்ப் பறவைபோல், உற்றுழித் தீர்வா ருறவல்லர்— அக்குளத்தில், கொட்டியு மாம்பலு நெய்தலும் போலவே, ஒட்டி யுறுவா ருறவு" என்று வாக்குண்டாம் கூறுவதைக்கவனித்து, நம்

முறவினர்க்கு நாம் உண்மையுறவினராக விருந்தொழுகிவருவோமாயின், அவரும் நம்மிடத்து உண்மையுறவினராக விருப்பார்; இவ்வாறுயவுறவினரை யுடையவராயிருப்போமாயின், நமக்குவருந் துன்பங்கள் பெரும்பான்மையுஞ் சூரியனைக்கண்ட பனிபோலத் தொலைந்து போவனவாம். "உற்றாரை யுதாசினங்கள் சொல்ல வேண்டாம்" என்றுலகநீதி கூறுகின்றதன்றோ? உற்றாரையுதாசினங்கள் சொல்பவர்க்குத் தீங்குபல வருமென்பதைத் தெரிவித்தற் கன்றோ அந்நீதவ்வாறு நமக்குத்தெரிவித்தது? பசு தனது கன்றுக்கு மறைக்காது பால்தருதல்போல நாம் நமது உறவினர்க்கு மறைக்காது உண்டிமுதலியவற்றைத் தந்துவருவோமாயின், சாதுரியமும் பெரும்பான்மையும் சங்கடமில்லாமல்வாழலாம்; நமக்கு வரும்கஷ்டங்களை யவர்களேற்றுக்கொண்டு, நம்மைச் சுகமாக வாழச்செய்வர். இது நிச்சயமாம். சுற்றத்தாரென்பவர் ஒருவர்க்கு அவரது உறவினரது உறவினரும், அவரது உறவினருமாயிருப்பவராவர். இச்சுற்றத்தார் தம்மையன்பாகச் சூழும்படிவாழ்ந்து வருபவர் நன்மை யென்பன வெல்லாவற்றையும் பெறுவர். இது தவறுவதில்லையாம். நாம் இனியேனும் உறவினர் நடுவேயிருந்து அவர்க்கு உவப்பனவற்றைச் செய்து வாழ்வோமாக.

திருக்குறள்.

சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல் செல்வந்தான்
பெற்றத்தாற் பெற்ற பயன்"

நாலடியார்.

"பொற்கலத்துப் பெய்த புலியுகிர் வான்புழுக்கல்
அக்காரம் பாலோ டமரார்கைத் துண்டலின்
உப்பிலிப் புற்கை யுயிர்போற் கிளைஞர்மாட்
டெக்கலத் தானு மினிது.

என்றன்ன பிரயோகங்களிங்கு நன்குணர்தற்பாலனவாம்.

கர்ணன்.

கண்ணன் கழலிணை
எண்ண வருந்துணை.

முதலத்தியாயம்.

ஈகையிற் சிறந்தோங்கி விளங்கியவர்களிற் சிறந்தோர்களாகிய சிலரைத் தமிழ்ப்புலவர்கள் தேர்ந்தெடுத்து, முதலெழுவள்ளல்கள், இடையெழுவள்ளல்கள் கடையெழுவள்ளல்கள் என மூத்திறத்தினராக வகுத்திருக்கின்றனர்.

அவருள் முதலெழுவள்ளல்களாவார்:—செம்பியன், காரி, விராடன், நிருதி, துந்துமாரி, சகரன், நளன் என்னும் எழுவர். இவர்கள் வரையின்றி யாவர்க்குங் கொடுப்போர்கள்.

இடையெழுவள்ளல்களாவார், அக்குரன், சந்திமான், அந்திமான், சிசுபாலன், வக்கிரன், கன்னன், சந்தன் என்னும் எழுவர். இவர்கள் இரப்போர்க்குக் கொடுப்போர்கள்.

கடையெழுவள்ளல்களாவார்: பாரி, ஆய், எழினி, நள்ளி, மலையன், பேகன், ஓரி என்னும் எழுவர். இவர்கள் புகழ்வோர்க்குக் கொடுப்போர்கள்.

அவர்களுள், இடையெழுவள்ளல்களுள், ஒருவனாகிய கர்ணனே ஈகையிற் சிறந்தோர்க்கெல்லாம் உவமையாகக்கூறி அவனைப்புகழ்தல் கற்றோர்க்கும் மற்றோர்க்கும் பெருவழக்காய் நின்றது. "கர்ணனுக்குமிஞ்சின கொடையுமில்லை, கார்த்திகைக்கு மிஞ்சின மழையுமில்லை" என்னும் பழமொழி உலகவழக்கில் யாவருங் கூறுவதொன்றாகும். இங்ஙனம் புகழப்படும் பெரும்வள்ளலாகிய விச்சிரியவருணிதி, துரியோதனனுக்குத் துணைநின்று புரிந்த சிலகாரியங்களால் ஒருபால் இகழவும் படுகின்றனன்.

அருளென்னும் வித்தினிற்றோன்றி, அன்பென்னும் வேர் உறுதியுறவூன்றப்பெற்று, இன்மொழிகளென்னும் பசிய இலைகளையும், நகைமுகமென்னு நன்மலரையும் உடையதாய் உலகத்துயிர்களுக்கு நலம்பலபுரிய ஓங்கிவளரும் ஒப்பருஞ் சீர்த்தியார் நற்பெருந்தருவாகும் ஈகையென்னுந் தண்ணிய குணமார்ந்திருந்த இம்மன்னன் புகழ்பெறுவதற்குக் காரணமாக இவன்பாலிருந்த

சிறந்தகுணம் இவ்வீகைக்குணம் போன்றதாமோ? இன்னும் வேறுசிறந்த குணங்களும் இருந்தனவோ? இவனுடைய வள்ளன்மை எத்தகையது? இவன் இகழப்படுவதற்குக் காரணமாக இவர்பாலிருந்த தீக்குணங்கள் எவை? என்பனவற்றை யாவரும் நன்குணர்தற்பொருட்டு இவனது வரலாறுமுழுதும் ஈண்டு ஒருசேர எழுதப்படுகின்றது.

அத்தினபுரியின் அரசனாகிய திருதராட்டிரனுடைய தேர்ச்சாரதியாகிய அதிரதன் மனைவியாகிய ராதை என்பவள் ஒருநாட் காலை அவனைநோக்கி "என் அருமைக்காதலனே! இன்று நம்முடன்வந்து கங்கையில் நீராடவிரும்புகின்றேன்" என்றனள். அச்சூதர்களின்றலைவன் "கண்மணீ! எனக்கும் அது விருப்பமானதே; வருக; செல்வோம்" என்று அவளை அழைத்துக்கொண்டு கங்கைக்கரைக்குச் சென்றனன். சென்றவன் தன் அன்புக்குரியவளாகிய அம்மாதினை நோக்கிக், காதலீ! யாவருங் கைதொழத்தக்க இக்கங்கையாகிய தேவி தன்பாலுள்ள சேற்கெண்டைகளென்னும் கண்களால் உன்னுடைய பேரெழிலையுற்று நோக்குகின்ற அழகினைக்காண். இத்தேவி தன்னைப்போலத் தண்ணிய குணமும், இடையறாத நல்லொழுக்கமும் வாய்ந்த உன்னைத்தழுவிக்கொண்டு களிக்கவிரும்பித் தன்னுடைய திரைக்கரங்களால் எதிர்கொண்டழைக்கின்றாள். சூரியனுடைய கிரணங்கள் தன்மேற்படுதலால் பலநிறங்கொண்டு நீ கண்டுகளிக்கும்படி பலவண்ணமணிகளாற் செய்யப்பட்ட அணிகள் பலவற்றை அணிந்துகொண்டிருப்பவளைப்போலத்தோன்றும் இத்தேவியின் பொலிவினைநோக்கு" என்றிவ்வாறு பல இனிய மொழிகளை அம்மெல்லிய நங்கைக்குக் கூறிக்கொண்டிருக்கையில் அக்கங்கை தன் திரைக்கரங்களால் மெல்லென அசைத்துக்கரைக்குக்கொண்டுவரும் ஒருபேழையைக் கண்டனன். உடனே அப்பெட்டியையெடுத்து அதைத்திறந்து அதில் "சூரியனே ஒரு குழவியின் வடிவுற்றுவந்தனனோ" என்னக் கண்டோர் யாவருங் கூறத்தக்க ஒளிபொருந்திய முகமும், மேகங்களின் அருளின் பகுதிகளை யெல்லாங்கொண் டமைத்தாலன்ன கண்களும், பவழக்கின்னம் போன்றவாயும், சங்கம் போன்ற கழுத்தும் வாழையின் இளந்தண்டுகளைப் போது மென்மைவாய்ந்து, செங்கரும்பின் உருவம் பெற்றாலன்ன கைகால்களும், மென்றளிர் போன்ற விரல்களும், செம்பொன்னை உருக்கிவார்த்தாற்

பொன்றமேனியும் பொருந்திய ஒரு பச்சிளங்குழவி இருக்கக் கண்டு அளவுக்கடங்காத வியப்பும், களிப்புங் கொண்டவனாய் அதையெடுத்துத் தன் காதலியின் கையிற் கொடுத்தனன். அந்நங்கை அக்குழவியைக்கண்டு பிறவிக்குருடன் கண்பெற்றாற் போலவும், என்றும் வறுமையினால் வாடியிருந்தவன் பொற்குவியலைக் கண்டடைந்தாற் போலவும் களிப்பென்னுங் கடலின் மூழ்கித் தன் காதலனை நோக்கி "என் அன்புக்கினியீர்! புத்திரப் பேறின்மையினாலாகிய நம்முடைய அருந்துயரைக் கனைய வெண்ணி இக்கங்கை யென்னும் பூம்புனலரசி இம்மகவை நமக்களித்தனள். ஆ! என்ன வியப்பு! இப்பச்சிளங்குழவியின் காதில் குண்டலங்களும், மார்பிற் கவசமும் இருத்தலைக்காணீர். இவை யொருவரால் இடப்பட்டனவாகத் தோன்றவில்லை; இவை இம்மைந்தன் பிறந்தபோதே உடன் தோன்றியனவாயிருத்தல் வேண்டும்! இஃதோர் தெய்வப்பிறவியேயாகும்" என்றனள். அவற்றைக் கண்ட ஆதிரதன் இம்மைந்தனுக்குக் காதில் குண்டலங்கள் உடன் தோன்றியிருக்குங் காரணத்தால் கர்ணன் என்று பெயரிடுகின்றேன். இவனுடைய மார்பில் கவசம் உடன் தோன்றியிருக்குங் காரணத்தால் இவனுக்கு அரச குமாரரைப்போலப் படைக்கலம் பயிற்றுவித்தல் வேண்டும். கண்மணீ! இம்மைந்தன் உன்னை அவாவோடு நோக்குதலைக்காண்; ஆ! நான் என் ஆதரமெல்லாந் தோன்ற இதோ ஒருமுத்தங் கொடுக்கின்றேன்" என்று அக்குழவியை இருகைகளாலுந் தழுவி அதன் செவ்விய கனியைப் போன்ற வாயில் ஒரு முத்தங் கொடுத்தனன். அந்நங்கையும் அங்ஙனமே பலமுறை முத்தங்களைக்கொடுத்து மார்போடணைத்துக் கொண்டனள். பிறகு இருவரும் பெருங்களிப்போடு அக்குழவியை எடுத்துக்கொண்டு தம்மனைக்குச் சென்றனர். அவர்கள் அம்மைந்தனைப் பல்வகையாகச் சீராட்டி அருளின் உருவை வளர்ப்பது போல வளர்த்துவந்தனர். அவனும் அறிவு வளர வளர்ந்து பலநூற் கடலின் கரைகண்ட பரசுராமரிடஞ் சென்று படைக்கல வகைகளைப்பயிலவிரும்பினன். அவர் தம்மிடம் படைக்கலங்களைப் பயின்ற பீஷ்மரோடு ஒருகால் போர்புரிந்து தோற்றாரானதால் இனி அரசகுலத்தினர்க்குப் படைக்கலங்கள் பயிற்றுவிப்பதில்லை என்று உறுதிசெய்து கொண்டிருந்தனராதலின், கர்ணன் பார்ப்பனச் சிறுவனைப்போல வேடங்கொண்டு

ஆயுதமென்று படைக்கலவகைகளையெல்லாம் நன்கு பயின்று சிறந்தவீரனாயினன்.

ஒருநாள் பரசுராமர் தமது ஆச்சிரமத்தில் கர்ணன்தொடையில் தலைவைத்துத் துயின்றனர். அப்பொழுது ஒருவண்டு அவர்தொடையை நன்றாய்க்கடித்து மிகவும் உதிரம் பெருகும்படி செய்துவிட்டது. அவன் தன் குருவருடையதூக்கத்தைக் கெடுக்கலாகாது என்றெண்ணி அதைப் பொறுத்துக்கொண்டு இருந்தான். பெருகிய உதிரம்சென்று பரசுராமரது உடலிற்பட்டது. அவர் அதனால் திடுக்கிட்டெழுந்து கர்ணன்தொடையில் உதிரம் பெருகியிருத்தலையும் கர்ணன் அதனால் உண்டான வருத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டிருப்பதோடு உதிரத்தைக்கண்டு நடுநடுக்கங்கொள்ளாமலிருத்தலையுங்கண்டு இவன் பிராமணனல்லன்; இவ்வளவு உதிரத்தைக்கண்டபின் நடுங்காமலிரான் என்று தமக்குள் எண்ணிக்கொண்டு, அவனைநோக்கி "உன் குலத்தை உண்மையாகக்கூறு" என்று வற்புறுத்திக் கேட்டனர். உடனே அவன் தன் வரலாற்றின் உண்மையைக் கூறிவிட்டனன். உடனே அவர்மிகவும் கோபங்கொண்டு "நீ உணர்ந்துள்ள உயர்ந்த படைக்கலங்கள் உனக்குப் பயன்படா தொழிக" என்று சபித்தனர். அச்சாபமேற்ற கர்ணன் மிக்க வருத்தத்தோடு தன்வளர்ப்புத்தந்தையாகிய அதிரதனிடம் வந்து சேர்ந்தனன்.

கோவிந்தராஜுலு முதலியார், பல்லாவரம்.

ஆசாரமஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி)

குலமுடையார் அரசர்முன் இன்னவற்றைக் கூறாரெனல்.

(71) நற்குலத்தில் பிறந்தவர் அரசர்முன்பு தம்முடைய செல்வத்தையுந் தாங்கற்ற கல்வியையும் தமக்குள்ள மதிப்பையும் தம்பாலுள்ள குணத்தையும் பகைவர்போல நின்று, மிகுதியாக விரித்துப் பலமுறை பேசார்; (கூறுவாராயின், தம் வம்

சத்தோடு அழிந்துபோய்விடுவர்). மதிப்பு - ஒளி; குணம் - அறிவு, ஆண்மை முதலியகுணங்கள்.

குரவரை யிவ்விடங்களில் வணங்குதல் கூடாதெனல்.

(72) அறிவுடையார் அரசரது வீட்டினும், தேவாலயத்தினும், தெய்வம் புறத்தேவந்து விழாக்கொள்ளுமிடத்தினும், அரசர் ஊர்வலம் வருமிடத்திலும், (தாய், தந்தை, தமையனே யன்றி) குரவரையும் கண்டால், அவரை வணங்கார்; (வணங்குவாராயின், அரசனையும் தெய்வத்தையும் அவமானம் செய்தவர்போலாவர்). விழாக்கொள்ளுதல் - பிரமோற்சவ முதலிய வற்றைக் கொள்ளுதல்.

அரசன் முன் இன்னின்னவற்றைச் செய்தல் கூடாதெனல்.

(73) அறிவுடையார் அரசர்முன்பு சிரித்தல், கொட்டாவிவிடுதல், காறியுமிழ்தல், தும்முதல் என்னுமிவற்றைச் செய்யார்; செய்வாராயின், அவர்மீது பழி குறையாதுவந்து நிற்கும்.

அரசர்முன் சிரித்தல் முதலியவற்றைச் செய்பவர் அவரது கோபத்திற்காளாகிக் கேடுறுவரென்பதாம்.

நன்மாணாக்கர் தம்மாசிரியரிடத் தொழுகவேண்டிய
கிரமத்தைக் கூறல்.

(74) நன்மாணாக்கர் எப்போதும் தம்மாசிரியர் முன் அடங்கியொழுகுதல் வேண்டும்; அவ்வாறொழுகும்போது அவர் பாடஞ்சொல்லுதலை நிறுத்தினால் தாமும் படிப்பதை நிறுத்துதல் வேண்டும்; அவர் முன்னிருக்கும்போது அவர் எழுந்துபோ வென்று ஏவுதற்குமுன் எழுந்துபோதல் கூடாது; அவர் பாடமுதலியவற்றைச் சொன்னால், சிந்தையைப் புறத்தேவிடாது காதுகொடுத்துக் கேட்டல் வேண்டும்; அவர்யாதொன்றுங் கூறாவிடின், பாடஞ்சொல்லவேண்டுமென்று தாமவரைத் திருப்பிக் கேளாதிருத்தல் வேண்டும். (இவ்வாறொழுகுதலே நன்மாணாக்கரது கடமையாம்).

பெரியோர் கூடியுள்ள சபையில் ஒழுகவேண்டிய
கிரமத்தைக் கூறல்.

(75) அறிவுடையார் கல்வி கேள்வி அறிவு ஒழுக்கங்களால் பெரியோராயினோர் கூடியுள்ள சபையில் தம்மாடையைக் களைந்து

கட்டார்; காதைச் சொறியார்; கையை மேலெடுத்துப் பேசார்; பெண்களை நோக்கார்; பிறர் தம் செவியில் சொல்லுஞ் சொல்லையுங் கேளார். (இவ்வாறொழுகாதவர்க்கு அவமதிப்புண்டாம்).

ஒருவர் மற்றொருவரிடத்து ஒன்றனைச் சொல்லும்போது, அதனைச் சொல்லுங் கிரமத்தைக்கூறல்.

(76) அறிவுடையார் ஒருவரிடத் தொன்றனைச் சொல்லும்போது, அதனை விரைவாகக்கூறார்; கூறியதை மென்மேலும் கூறார்; பொய்யாய சொற்களை விரித்துக்கூறார்; தாம் சொல்லுதற்குரிய சொற்களைப் பலதிறத்தனவாக விரித்துக்கூறார்; ஒருமிக்கத் தாம்சொல்லவேண்டிய வனைத்தையும் சிலவெழுத்துக்களையுடைய பதத்தாலே பொருள் விளங்கும்படி காலத்திற்கேற்றவாறு அவரது சமயமறிந்து, அவரிடத்துக் கூறுவர். (அவ்வாறு சொல்லாதவர் தாம் சொல்லக்கருதியதன் பயனையடையார்).

குலமகளிரது செயலைக்கூறல்.

(77) நற்குலப் பெண்டிர் தங்கணவரது உடம்பின்வடிவத்தைப் பார்ப்பதல்லாமல், மற்ற ஆடவரது மேனி எவ்வளவு அழகுடையதா யிருப்பினும் அதனைப் பாரார்; தம்முடம்பின் வடிவத்தையும் பாரார்; (மற்ற ஆடவர்முன்) நகைமரினைக் கோதார்; கைந்நொடித்தல் முதலியவற்றைச் செய்யார். (இவ்வாறொழுகாத மாதர் நற்குலப் பெண்டிராகார்). மேனி - அழகு. கைந்நொடித்தல் முதலியன - சிட்டிகைபோடுதல், கண்சாடை காட்டுதல், குறிப்புமொழிகூறல் முதலியனவாம்.

அரசனுடனிருப்பவர் ஒழுகுங்கிரமத்தைக் கூறல்.

(78) அரசனுட னிருப்பவர் பிறரோடுகூடி யிருந்து ஒன்றனை ஆராய்ச்சி செய்தல் கூடாது; அரசனை நெருங்கி நிற்றல் கூடாது; அரசன் ஒருவனிடத் தொன்று சொல்லும்போது அதனைத் தன்காதுகொடுத்துக் கேட்டல் கூடாது; அப்போது சமீபத்திலிருக்குமாறு நேரிட்டால், ஏதோவொன்றனை யாராய்ச்சி செய்வார்போல முகந்திரிந்து நிற்றல்வேண்டும். (இவ்வாறொழுகாதார் அரசனது கோபத்திற் காளாய், வருத்தம்பலவற்றை யடைவர்).

(வரும்)

முயற்சி.

விதிப்படி நடக்குமென்றெண்ணி யாதொருகாரியத்திலும் முயற்சிசெய்யாமலிருத்தலே வறுமையை யடைதற்கு முக்கிய காரணமாம்.

சாத்தியப்படாத பொருளையடைய முயல்கின்றவன் மேன்மை யையுடையவனாயினும் பேயர்களில் மூர்த்தினவனாகக் கருதப்படு வான்.

யாதொருகாரியத்தினிடத்துஞ் சோம்பலின்றித் தக்கமுயற்சி செய்பவனை வறுமை நெருங்குதற் கஞ்சும்; ஆதலால் சோம்பலுக் கிடங்கொடாது முயற்சிசெய்யவேண்டும்.

மேலாகிய விரதங்களை யிடையூறின்றி நடத்தமுயல்கின்ற வன் சிறியவனாக விருப்பினும் தபஸியெனப் பெயர்பெறுவான்.

பயிர் என்பது பயிற்சி—முயற்சி யெனவுஞ் சொல்லப்படும். ஆதலால் பயிர்செய்வதே வியக்கப்படும் முயற்சியே செல்வப்பேற் றிற்கு முதற்குறியாம்.

உழவுமுதலியவைகளில் வருந்தமுற்று இட்டபயிர் பலனைக் கொடுக்குங்காலத்தில் சோம்பலால் தக்கபடி நடத்தவியாதவன தரித்திரத்தை யடைவான்.

எல்லாக்காரியங்களுக்கும் அவைகளாலடையும் பயனுக்கும் தெய்வகாரணத்தைப் பார்க்கிலும் புருஷகாரணமே மேலானதா கும்; அங்ஙனமிருப்பின், ஒற்றைச்சக்கரத்தினால் ரதம் நடவாத் தன்மைபோற் புருஷகாரமில்லாமல் தெய்வ சகாயத்தினா லொன்று முடியாது.

எவனும் அறிஞருள் எவ்வினையும் பலவாறுண்டாக்கப் பட்டிருந்தாலும் புருஷகாரமென்கிற முயற்சியிலல்லாமல் எவ னாய் வெளிப்படுவதில்லையே! ஆகவே முயற்சியின்றி ஒன்றும் நிறைவேறாது; அதிலில்லாமற் சோம்பலுற்றவன் பயனையடையான்.

முயற்சியில்லாவிடின் கல்வியில்லை; கல்வியில்லாவிடின் புத்தியு மில்லை, பராக்கிரமுமில்லை; இவைகளில்லாவிடின் பொருளுமில்லை; பெருமையுமில்லை; இவையின்றி பொருள்மாத்திரமிருந்தாலும் பயன் படாது; ஆதலால் முயற்சியில்லாவிடி லொன்றும் சித்திக்காது.

முயற்சியுள்ள புருஷஸிம்ஹத்தையே மஹாலக்ஷ்மி யடைகிறாள். தெய்வத்தினால் பாக்யம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று ஆலஸ்யமாகிய சோம்பலும் அவிவேகமாகிய தெரியாமையுமுள்ள புருஷர் நினைக்கின்றனர். ஆகையால், தெய்வத்தினிடத்தில் நம்பிக்கையைவிட்டு ஸொந்த சக்தியினாலே முயற்சிசெய்தும் ஒருவேலை காரியம் ஸாதிக்கப்படாமற்போனால் குற்றமென்ன வென்று ஒரு வித்வானுரைத்திருக்கிறார். அதையோசித்தால் எளிதில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

தெய்வத்தால்யாவும் நடக்குமென்று முயற்சியைக் கைவிட்டவன் கெட்டுப்போவான்; புருஷகாரமில்லாமல் தெய்வம் ஸித்திக்கிறதில்லை யென்பதை யறிந்தவனே புத்திமான்.

பலவற்றிலுஞ் சென்றுழன்றலைகின்ற மனத்தை விவேகத்தால் தடுத்து நிலைக்கச்செய்வதே போகத்திற்கு முக்ய காரணமான முயற்சியாம்.

கஷ்டதசையிலிருக்கும் ஒருவன் அக்கஷ்டத்தைப் பாராட்டாமல் ப்ரயோசனத்தைக் கொடுக்குந் தொழிலின்னதென்றும் அதனிடத்து மனதைச்செலுத்தி முயற்சிசெய்தால் ப்ரயோசனத்தை யடையலாகுமென்றும் புத்தி கூர்மையால் பகுத்தறிந்து நடப்பானாயின் அவனுக்குச்செல்வமும் பெருமையும் ஏன் உண்டாகாமற்போகும்? உண்டாவது ஸித்தமே.

செய்யத்தக்க கார்ய மின்னதென்றும் அதனிடத்து புத்தியைச்செலுத்தி முயற்சிசெய்தால் பலனுண்டாகுமென்று தெரிந்திருந்தும் சோம்பலால் அதைக்குறித்து முயற்சிசெய்யாமல் தரித்ரத்தால் வருந்துவோன் கல்வியிற்சிறந்தவனாக விருந்தாலும் அவனைப் அப்ரயோசகனென்று உலகம் பழிக்கும். இவ்விதப் பழிப்புக்காளாவதைவிட இறத்தல் நலமாகவிருக்கும்.

பிறர்க்கு உபகாரஞ் செய்வதினிடத்து புத்தியைச் சோரவிடாமலிருப்பவன் பலநன்மைக்கும் ஆகாரமாகிய முயற்சியினிடத்து சிந்தையுடையவனாக விருப்பான்.

முயற்சிசெய்வதில் ச்ரத்தையில்லாதவன் பரோபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தைமாத்ரம் கொண்டிருந்தால் அவ்வெண்ணம் முடிவுபெறாது.

எளிதில்பெறத்தக்க பலநன்மைகள் தனக்கெதிராக விருந்தும், முயற்சியின்மையால் சோம்பலுற்று அவைகளைப்பெறாமல் விட்டுவிடுகிறவன் யாதொருபயனும் அடையமாட்டான். அஃதெவ்வாறெனின், எல்லாவுயிரையும் வதைப்பதற்குக் காரணமாகிய கூர்மையுடையவாளாயுதம் பேடி கையில் விளங்கிக்கொண்டிருந்தால் அதனால் யாது பயன்?

உபகாரிகளாக விருக்கின்ற நல்லோர்கள் தங்களுடைய சௌக்யத்தை விரும்பாமலே ஒருகார்யத்தில் ப்ரவேசித்து அதனாலாகிய த்ரவிய ஸம்பாதனையைத் தன்சுற்றத்தார் நட்பினர் முதலாகியவர்களுக்குண்டாகிய துன்பங்களைமாற்ற உபயோகப்படுத்தி அவர்களுக்கு சௌக்யத்தை யுண்டாக்குவார்களென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். அஃதெவ்வாறெனின், மாளிகை முதலாகிய வீடுகளினுமேலே தூண்களுக்கு யாதொரு நன்மையுமில்லாதிருந்தாலும் அத்தூண்கள் தங்கள் வருத்தத்தை நினையாமலே அம்மாளிகையைத் தாங்கிக் காப்பாற்றுவது போலவாம். ஆதலால் இவர்களைத் தாங்குவோரென்று நாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கின்றார்.

முயற்சியினிடத்து மனத்தளர்ச்சியில்லாதவனுக்குச் செல்வம் வளர்ந்தேறுமென்றும், அம்முயற்சியில் மனவூக்கமில்லாதவனிடத்து வறுமை நிரந்தரங் குடிகொண்டிருக்குமென்றும் சொல்லப்படும். இந்நீதியையறிந்து நடக்கின்றவனுக்கு எல்லாநன்மையும் எளிதில்வந்து கைகூடும்.

மூதேவி சோம்பலையுடையவனிடத்து வாஸஞ்செய்துகொண்டிருப்பாளென்றும், சோம்பலையகற்றி நன்முயற்சி செய்பவனிடத்து ஸ்ரீதேவி நர்த்தனஞ் செய்துகொண்டிருப்பாளென்றும் முன்னோர்கள் சொல்லிய நீதிவாக்யம் இப்போது அநுபவத்திற்கும் ஸரியாகவிருப்பதால் யாவரும் முயற்சிசெய்வதில் ச்ரத்தையுடையவர்களாக விருத்தல் வேண்டும்.

ஒரு தொழிலினிடத்து முயற்சிசெய்தும்-ஊழினாலாயினும் தெரியாத மற்றக்காரணத்தினாலாயினும் பலன்கிடையாமற் போனால் குற்றமொன்றுமில்லை; இதற்காக உலகம் பழித்துக் கூறாது. ஆனால் விதியில்லையென்று முயற்சியைக்கைவிட்டுச் சோம்பலுற்றவனை உலகம் பழிக்கும்.

ஊழினாலே ஒன்றுமடைவதற் கிடமில்லாதிருந்தாலும் மன வுறுதியுடையவன் தனது நன்முயற்சியால் அவ்வூழையுங் கடந்து நடப்பானென்று அறிவுடையோர் சொல்லியிருப்பதற்கு நிதர்சன மென்னவெனில், பதினாறுவயதிற் கதிகமில்லாத மார்க்கண்டே யன் தன்னுடைய மனவூக்கத்தின் முயற்சியால் என்றும் பதினாறு வயதினையுடையவனாக விருந்தானென்கிற ப்ரமாணமிருக்க வில்லையா ?

ஒருகார்யத்தை முயன்று நடத்திவரும்போது அதற்குப் பல விகாதங்கள் மேன்மேலும் வருமாயினும், அவைகளுக்கு இடங் கொடாமலும் மனக்கலங்காமலும் தான்தொடங்கிய கார்யத்திற்குப் பங்கம்வாராமல் நிறைவேற்றுகிறவனுக்கு உலகத்திலொருவனும் சமமாக மாட்டான்.

கரைபுரண்ட வெள்ளம்போல் பலதுன்பம்வந்தாலும் அதை நிறை உள்ளத்தில் உன்னிப்பார்த்து மனமகிழ்ச்சி கொண்டிருப்ப வனுக்கு அத்துன்பம் ஊழினாலே வந்ததாயினும் ஓடியே யொழி மென்று முன்னோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

உளையிலழுந்திய வண்டியைக் கடா தன்வருத்தத்தைப் பாராட் டாமல் மாருதங்கொண் டிழுப்பதுபோல நன்முயற்சியில் புத்தி யுடையவன் தான் நடத்துங்கார்யத்தில் இடையூறு வருமாயின் தன் னுடல் வருத்தத்தைப் பாராட்டாமல் கூடிய முயற்சிசெய்து நிறை வேற்றுவான். இவ்வகையோருக்குப் பலதுன்ப முண்டாயிருந் தாலும் அவையுடனே அவர்களைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடும்.

ஆதலால், உயிர்க்குத்துணைக் காரணமாக விருக்கும் முயற் சியினிடத்தில் மனத்தளர்ச்சி செய்யாமல் ஜாக்ரதையாயிருத்தல் வேண்டும்.

பக்தியோகம்.

ஈச்வரத்துவம்.

(முன் தொடர்ச்சி)

அதனால் பிரஹ்மத்தின் சாகாரமான அவஸ்தையில் மாத் திரந்தான் நமக்குப் பக்திசாத்தியமாமென்பது ஸ்பஷ்டமாம்.

[illegible]

பொருள்:—தேகாபிமானிகளுக்கு நிர்க்குணப் பிரஹ்ம உபாசனை மிகக்கடினமாம் (ப. கீ. அ. 12-சு. 5). நமது நாற்புறமும் காணப்படும் சகல பதார்த்தங்களிலும் ஈசுவரரூபாவஸ்தையைக் காண்பதுதான் பக்தி. சகுணாவஸ்தையிலன்றி, நிர்குணாவஸ்தையில் நம்மால் பிரத்யக்ஷத்தைத் தியானிக்கமுடியாதாம். உண்மையே. ஆனால், நமது ஞானத்திற்கு விஷயமாயிருக்கும் சகல பதார்த்தங்களைப் பற்றியும், இக்காரியம் அவ்வாறேயாமன்றோ! அங்ஙனமன்றி, பதார்த்தங்களைப்பற்றி நமக்கு யாதொரு ஞானமுமுண்டாவதின்றாம். அத்யாத்ம சாஸ்திரஞ்ஞர்களுள், முதன்மையாகிய கபில மகரிஷி நீண்டகாலத்திற்கு முன்னமே இக்காரியத்தைப்பற்றிப் பிரதிபாதித்திருக்கின்றனர். நமது அந்தக்கரணத்தின் ஞான சக்தியுடன் பாஹ்ய விஷயங்களுக்குச் சம்பந்த முண்டாகும்போது எந்த உபலப்தி (தோற்றம்) உண்டாகின்றதோ அதுதான் உண்மையாயிருப்பதாமென்பது அவரது அபிப்பிராயமாம். நமது தேகமுதல் ஈசுவரபரியந்தமுள்ள சகல ஞேயவஸ்துக்களினதும் உபலப்தி நமக்குண்டாவது இவ்வாறேயாம். நமது ஞானசக்தியுடன் பாஹ்யமாகிய யாதோ ஒரு வஸ்துவின் சம்பந்தமுண்டாகும் அவஸ்தைதான். இத்தத்தடுக்க முடியாத சம்யோகத்தைத்தான் நாம் சத்யம் எனக்கூறுகின்றோம். இங்ஙனமன்றிப் பதார்த்தங்களின் யாதொருஞானமும் நமக்குண்டாவதின்றாம். அங்ஙனமாங்கால் கடவுளுக்கு வடிவத்தைக் கற்பித்திருப்பதனால் கடவுள் பொய்யாமெனக்கூறுவது முற்றிலும் பொருத்தமுடையதன்றாம். உலகத்தில் சத்தியமாக வியவகரிக்கப்படும் பதார்த்தங்களியாவும் ஈசுவரனிடத்து ஒடுங்கியிருக்கின்றன. உலகத்தில் காணப்படும் பதார்த்தங்கள் எவ்வாறு சத்தியமாயிருக்கின்றனவோ, அவ்வாறே ஈசுவரனும் சத்தியமாயிருக்கின்றார். அதனால் நாஸ்திகர் எப்பதார்த்தத்தையேனும் சத்தியமாக நினைக்கின்றாராயின், ஈசுவரனது சத்தையையும், அவர்கள் அதனுடன் ஸ்தாபிக்கின்றனரெனக் கொள்ளல் வேண்டும். கடவுளைப்பற்றி அத்யாத்ம சாஸ்திரஞ்ஞர்களின் அபிப்பிராயங்கள் இவ்வாறாம்.

3 - பக்தியோகத்தின் பரமப் பிரயோஜனம் அபரோட்சாநுபூதியாம்.

பக்தனுக்கு இவையாவும் தனது பக்திக்கு உறைப்பைக் கொடுக்க மாத்திரம் அவசியப் படுகின்றன; அதனைத் தவிர வேறு பிரயோசனமின்று. யுக்திக்கும், புத்திக்கும் கோசரமல்லாத அவஸ்தையாகிய ஆன்ம சாட்சாத் காரத்தை அடைவதற்குரிய மார்க்கத்தில் தான் பக்தன் பழகுகின்றான். சாஸ்திராப்பியாசத்தாலும், யுக்தியாலும் மாத்திரம் அடையக்கூடாததாகிய ஸ்தானத்தைப் பக்தன் ஈசுவர காருண்யத்தினாலடைகின்றான். கேவலபுத்தியையும், யுக்தியையும் மாத்திரம் உபயோகித்து அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் தத்தித்தவறி அலையாமல் அவன் சூரிய தேஜஸைப்போல் சதா பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் ஈசுவர சாட்சாத் காரத்தை யநுபவிக்கின்றான். சாஸ்திர ஞானத்தாலும் யுக்தியாலும் மாத்திரம் அந்த ஸ்தானத்தை யடைதல்கூடாதாம். அந்த ஸ்தானத்தை யடைந்த பின்னர்ப் பக்தன் ஈசுவரனைப்பற்றி வாதிக்கவோ, அந்நியர் கூறுவதைக் கேட்டு நம்பவோ செய்வதின்றாம். ஏனெனின், பக்தன் ஈசுவரனைப் பிரத்தியட்சமாகத் தரிசிக்கின்றான்; அவனை அநுபவிக்கின்றான். இத்தகைய ஈசுவரப் பிரத்தியட்சம்-ஈசுவராநுபவம், ஈசுவரானந்தம்-ஏனைய வஸ்துக்களைவிட மேன்மையுடையதன்றோ! அன்றியும்; இவ்வவஸ்தை மோட்சத்தை விடவும் மேன்மையுடையதாமெனக் கூறும் பக்தர்களும் மிகுதியாகவுளர். இதுவன்றோ உத்கிருஷ்ட புருஷார்த்தம். தேக சம்பந்தமாகிய சுகங்களைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்கள் மாத்திரமே உலகத்தில் பயனைக்கொடுப்பனவும், பயனுடையவுமாமென நம்புவோர் மிகுதியாக விருக்கின்றனர். ஈசுவரன், ஆத்மா, சநாதனத்துவம் (நித்யத்துவம்), மதம் என்பனவையாவும் பணஞ் சம்பாதிப்பதற்கும் தேகசுகத்தைக் கொடுப்பதற்கும் பயன்படுவதன்றாயின், அவற்றால் வேறு பயனொன்றுமின்றாம். விஷய அநுபவங்களால் இந்திரியங்கட்குத் திருப்தியைக் கொடுக்காதனவாகிய சகல பதார்த்தங்களும், இவர்களது அபிப்பிராயப் பிரகாரம் அநாவசியகங்களாம். பிரயோசனம் என்பது அவ்வவ் அந்தக்கரணத்திற்கொத்த சில பிரத்தியேக அபேக்ஷைகளைப் பொட்டியிருக்கின்றது. அதனால் உண்ணுதல், உறங்குதல், குடித்தல், சந்ததி

விருத்திசெய்தல், மரித்தல் என்பனமுதலிய அவஸ்தைகளினின்று மேற்போகாதவர்களும், விஷயங்களாலுண்டாகும் இந்திரிய சுகத்தை மாத்திரம் இச்சிப்பவரும் ஆகிய ஜனங்களுக்கு இதனினும் மேன்மையாகிய ஓர் அவஸ்தை அவசியமாமென்று தோற்றுவதற்கு மாத்திரமேனும் பழுக இன்னம் அநேக ஜன்மங்கள் எடுக்கவேண்டும். ஆனால் அநித்யங்களும், துக்கங்கலந்தனவுமாகிய இவ்வுலக சுகங்களைவிட நித்யமாகிய ஆன்ம விஷயசுகம் மிகு மேன்மையுடையதாமென நினைப்பவர்கட்கு ஈசுவரனும், ஈசுவர பஜனமுந்தான் மிக மேன்மையாகிய புருஷார்த்தம். ஈசுவர கடாட்சத்தினால் அத்தகைய மகான்கள் இவ்வுலகத்தில் இன்னமும் சிலர் எஞ்சி இருக்கின்றனரென்று சந்தோஷத்துடன் கூற வேண்டியதாயிருக்கின்றது.

பக்தியோகம் கௌணி அல்லது சாதனபக்தி யென்றும், பராபக்தியென்றும் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதென்று முன்னமே கூறியிருக்கின்றோம். பக்தியின் தொடக்கத்தில் அந்நிய அபேட்சைகள் மிகுதியாக வேண்டுமென்று நமக்குத் தெரியவரும். எல்லா மதங்களிலுமுள்ள புராண சம்பந்தங்களாகிய மூர்த்தி உபாசனைகள் பக்தர்களாகிய ஜீவர்களை ஈசுவரனது அபிமுகமாகச்செய்வதற்குரிய உதவிகளாமென்பது வாதமற்ற விஷயமாம். இதிகாசபுராணங்கள் சாஸ்திரத்திற்கூறிய நித்ய, நைமித்திக கருமங்கள் பூஜாவிதிகள் என்பவையாவும் எந்த மதத்தில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றனவோ, அந்த மதத்திற்றான் கம்பீரமும், உதாரபுத்தியுமுடைய ஞானிகளும், பக்தர்களும் உண்டாயிருந்தனரென்னும் விஷயம் சாரமுடையதாம். ஆனால் மகா மூடர்களாகிய சில மதப்பித்தர்களால் சீர்திருத்தப்பட்ட சிலமதங்களுள, மிகக் கௌரவமுடையனவாகவும், அழகாகவும், ஆனந்தத்தை யுண்டுபண்ணுவனவாகவும், ஈசுவரனது அபிமுகமாய்த்தப்பித்தவறி நடக்கும் அற்பபுத்தியுடையோர்க்கு உதவி புரிவனவாகவுமிருக்கும் அநேக விஷயங்களை அவ்வகை மூடர்கள் அத்தகைய மதங்களினின்று நீக்கிவிட்டனர். அங்ஙனம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட மதங்களைப் பரிசோதித்துப் பார்க்கின் நேர வென்றி ரசமுடைய பாகம் ஒன்றும் அவைகளில் காணப்படுவதின்றாம். இத்தகைய மதங்களை யநுசரிப்பவர் கேவலம் சார்வாகர்களுக்குச் சமானராவர். இவ்வுலக சுகாநுபவந்தான் அவர்களின்

பரம புருஷார்த்தம்; ஈசுவர பக்தர்களென்று வேஷம் புனைந்து நடக்கும் இத்தகைய மூடர்களாகிய மதப்பித்தர்கள் உண்மையாக நாஸ்திகர்களாம். அவர்கள் இயல்பாகிய வேஷத்தைத் தரிப்பராயின் அது உலகத்திற்கு மிக நன்மையைப் பயப்பிப்பதாயிருக்கும். ஒரு நிமிஷமாயினும் ஆன்மவிஷய காரியங்களில் முயற்சிப்பதும், ஈசுவராநுபவ இச்சிக்காகப் பிரயத்னஞ் செய்வதும் நீண்டகாலம் அதைப்பற்றிப் பிரசங்கஞ் செய்வதைவிட மிக மேன்மையாம். கேவலம் மதப்பித்தர்களுள் மகா ஞானியாகவோ, மகா பக்தனாகவோ விருக்கும் ஒருவனையேனும் காண்பித்துக் கொடுக்கக்கூடுமோ? அது முடியாததாயின் மௌனத்துடன், சுத்தஹிருதயமுடையவராய் இந்தியா தேசத்திலுள்ள மகான்களாகிய ரிஷிகளின் சமீபத்திற்சென்று விண்ணப்பஞ்செய்க. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி அவர்கள் கூறுவதியாதென்று மிகச் சிரத்தையுடன் அறிய முயற்சிசெய்க.

ஒரு பருந்தும், நரியுங் கூறிய வஞ்சகமொழி.

விதிசாபுரம் என்னும் ஒரூரில் ஒரு வேதியன் இருந்தனன். அவனுக்கு வெகுநாட்கள் புத்திரப் பேறின்றியிருந்து ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை பிறந்த சில நாட்கள் இருந்து இறந்துவிட்டது. வேதியனும் அவன் மனையாளும் மிகவும் வருந்திச் சுற்றத்தவர் சூழ அக்குழவியைச் சுடலைக்குக் கொண்டுபோய்த் தரையிற் கிடத்தி அம்மகவின் அழகிய முகத்தினைக் கண்டு மிகவும் அறற்றலாயினர். அங்கு ஒரு பருந்து அவர்களுக்கு முன் வந்து அவ்வேதியனை நோக்கி, “ஓ, விப்பிரரே! நீவிர் இங்ஙனம் வருந்துவதனாற் பயன் யாது? நீவிர் இவ்வண்ணம் அறற்றுதலால் இறந்த மகவு உயிர் பெற்றெழுமோ?” “ஆண்டாண்டு தோறு மழுது புரண்டாலு, மாண்டார் வருவரோ?” என்ற முதுமொழியை நீர் கேட்டிலிரோ? பிறந்தவர் தம்மில் இறவாமலிருப்பவர் எவரேனு முளரோ? பிறந்தவரெல்லாம் இறப்பது திண்ணம் என்பதை நீர் அறியீரோ? இங்ஙனம் நீவிர் வீணே அழுதுகொண்டு இவ்விடுகாட்டில் நெடுநேரம் இருப்பது தகுதியன்று” என்றது. அதைக்கேட்ட அவ்வேதியனும், மற்றையோரும், அக்குழவியை அங்குக்கிடத்தி வீட்டுக்குத் திரும்பினர். அப்போது ஒரு நரி அவர்கள் முன்னுற்று “ஓ வேதியரே!

ஆருயிர் அனைய இவ்வழகிய மகவினை இவ்வண்ணம் கிடத்தி இதற்குள்ளாக வீட்டுக்குச் செல்ல எவ்வாறு உங்களுக்கு மனந்துணிந்ததோ? சூரியன் இன்னும் மேற்றிசையை அடைந்திலதே! இக்குழவியின் சிறிய முகத்தினைச் சிறிது நேரமேனும் மனமாரப் பார்த்துக் கொண்டிருத்தலை விடுத்து இல்லஞ் சென்று செய்தற்குரியது யாது?" இக்குழந்தையின் ஒளிமுகத்தைக் கண்டால் இது பிழைக்கினும் பிழைக்கும் எனத் தோன்றுகின்றது; ஆதலால் இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் இக்குக்கர்னே இருப்பீர்" என்றது. வீட்டுக்குத் திரும்பிய அவர்கள் அதுகேட்டு அவ்வாறே அங்கிருந்து மீண்டும் அழுதழத் தொடங்கினார்கள். பருந்து அதைக்கண்டு மீண்டும் அவ்வேதியரை நோக்கி, "ஓ, வேதியரே! நீர் சிறிதும் பொறியாமல் இந்நரியின் சொல்லைக் கேட்கலாமோ? பட்ட மரந் தளிர்ப்பதுண்டோ? பெற்றோர் யார்? பிள்ளைகள் யார்? இவையாவும் வெறும் பந்தமே. யாவும் அவரவர் தம் ஊழின்படி நடக்கின்றன. இதற்காக நீவிர் மயங்குதல் தக்கதன்று; நும்மனைக்குச் செல்லுமின்" என்றது. அதைக்கேட்டு நரி, ஓ, மறையவரே! இப்பருந்தின் சொல்லை நீர் கேட்டல் தகுதியன்று. இவ்வுலகில் அவரவர்களுக்கு இனிவர நிற்கும் நன்மைகளையும், தீமைகளையும் முன்னுணரவல்லார் யார்? இம்மகவினிடத்தில் உங்களுக்குற்ற பேரன்பை நோக்கி யான் இவ்வண்ணம் கூறுகின்றேன்" என்றது. பருந்து "ஓ, அருமறைச் செல்வரே! இச்சுடலையில் யான் ஆயிரவருட காலமாக வசித்து வருகின்றேன். இதுகாறும் இறந்தவர்களில் ஒருவரேனும் பிழைத்தெழுந்ததைக் கண்டிலேன். நீவிர் அவ்வணம் அரற்றிக் கொண்டிருந்தால் அதனை இறந்த உங்கள் மகவு கேட்குமா? அன்றிக் கண் திறந்துதான் பார்க்குமா? இவ்வணம் வீணே நீங்கள் அரற்றிக் கொண்டிருத்தலாற் பயனின்று; செல்லுமின்" என்றது. நரி, "ஓ, விப்பிரரே! சீராமபிரான் அத்திரேதையிற் சம்புகனைக்கொன்று ஒரு வேதியன்றன் மகனை உயிர்ப்பித்தனனல்லவோ? அது போல, யாரேனும் நும்மகனையும் உயிர்ப்பித்தல் கூடும். நீர் செல்லாது இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் இங்கே இரும்பீர்" என்றது. பருந்து, "ஓ, வேதியரே! சங்கரன், அயன், மால் என்னும் மும்மூர்த்திகள் வந்தாலன்றி இம்மகவை உயிர்ப்பித்தல் முடியாது. இதுபோன்ற நரிகள் ஆயிரம் கூடினும் பயனொன்றும் உண்டாகாது. போமின்" என்றது. நரி "ஓ, விப்பிரரே! இக்குழவியின் ஒள்ளிய முகத்தின் குறியைக்காணின்

இது பிழைக்கும் எனத் தோன்றுகின்றது; ஆதலின் நீவிர் இதனை விட்டுப் போதல் தகுதியன்று" என்றது. பருந்து "ஓ, விப்பிரரே! இவ்விக்காட்டில் இன்னுஞ் சிறிதுநேரஞ் சென்றால், பூதம், பேய் முதலியன வந்து கூடும்; அவற்றால் உங்கள் உயிருக்குக் கேடுண்டாம். விரைந்து செல்லுமின்" என்றது. இங்ஙனங் கூறுகின்ற இவ்விரண்டின் மொழிகளையுங் கேட்டு ஒன்றுந் தோன்றாமல் மயங்கி நிற்கும் வேதியர் முன்னே பொருநிரைப் புரிசடைச் செருவிடைப்பாகச் செல்வனாகிய சிவபெருமான் இடப்பாகத் துறை இமய வல்லியுடன் வந்து தோன்றி அம்மகனை எழுப்பித் தந்து பருந்தும், நரியும் ஆகிய அவ்விரண்டினுக்கும் என்றும் பசியுண்டாகாத வரம் அளித்துச் சென்றனர்.

பருந்து பகற்பொழுது நீங்குதற்கு முன் அவர்கள் சென்றுவிடின் அக்குழவி தனக்கிரையாகும் என்று எண்ணி அங்ஙனங் கூறிற்று. நரி இருண்டபின் அவர்கள் செல்வார்களாயின் அம்மகவு தனக்கிரையாகும் என்று அங்ஙனங் கூறிற்று. சிலர் தமக்குறு நலத்தினை நாடி நமக்கிதஞ் செய்வார் போலப் பேசுவர்; ஆகையால் அறிவுடையார் எதையும் ஆய்ந்து தெளிதல் வேண்டும்.

இங்குப் பார். கண்ணால் என்னைப் பார்க்கின்றாயா? இல்லை, உன்னால் முடியாது. தொட்டாவது பார்க்கிறாயா? சரி, சரி அது உன்னால் முடியும். சற்று உன் கையை வீசு. அல்லது நீயே விசிறிக்கொள். அப்பொழுது என்னை உணர்ந்துகொள்வாய்; எனக்கு நிச்சயமாய்த் தெரியும். உன்னைச் சுற்றிலும் எங்கும் இருக்கின்றேன். குளிர்ந்து இருப்பேன். இம்மரங்களைப் பார். இலைகள் எப்படி அசைகின்றன. அவற்றையெல்லாம் அசைப்பது யார் தெரியுமா? நான்தான். தண்டவாளங்களின் மேல் வண்டித் தொடர்கள் எவ்வளவு விரைவாகப் போகின்றன! யார் அவற்றைப் போகச் செய்கிறார் தெரியுமா? அதுவும் நானே. கடலில் கப்பல்கள் செல்வதைப் பார்த்திருக்கின்றாயா? அல்லது கேள்விப் பட்டாவது இருக்கிறாயா? அவற்றையும் போகவைப்பது யார் தெரிந்துகொண்டாயா? நான்தான். உன் சரீரத்திற்குள்ளேயும் போகிறேன். மிக்க விரைவாக உள்ளே பிரவேசிக்கின்றேன். அங்கேயும் நான் சும்மாயிருக்கவில்லை; வெகுவேலை பண்ணுகிறேன். முதலில் உன் இரத்தத்தைச் சுத்திகரிக்கின்றேன். மிகச் சிறிய துவாரங்களின் மூலமாய் எல்லா அசுத்தங்களையும் வெளிப்படுத்தி

விடுகிறேன். மேன்மேலும் உனக்குப் பசியுண்டாகும். பிறகு நீயும் புதிய உணவைத் தேடுவாய். உன்னை வெகுநேரம் தங்கமாட்டேன்; சரீரத்தை விட்டு வெளியே வந்து விடுவேன். இப்பொழுது நான் அசுத்தமானேன். கலங்கெட்டு இருக்கிறேன். கொஞ்சகாலம் அன்னபானமில்லாமல் நீ இருக்க முடியும்; நான் இல்லாமல் நிமிஷமேனும் நீ இருப்பாயா? இல்லை. நிஜந்தான்; முடியாது. ஏனெனில், நானே உன் உயிர். இந்த ஸ்திரீ புருஷர்கள் என்னைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள். என்னைப் பிரார்த்திக்கின்றார்கள். ஏன் அவ்வாறு என்னைப் பெருமைப்படுத்துகிறார்கள் அறிந்துகொண்டாயா? இந்த தேவதைகளில் யான் ஒருவன். வெகு தூரத்திற்கப்பாலுள்ள தேசத்தையும் கடலையும் அடிக்கடி போய்ப் பார்ப்பேன். தரையினின்று போகும்போது சற்றுச் சூடாகவும், கடலிலிருந்து திரும்பி வருகையில் சில்லென்றும் இருப்பேன்-எனக்கு ஒரு தோழன் உண்டு; யார்தெரியுமா? சொல்லுகிறேன் கேள். அவன் பெயர் உஷ்ணம்; அவனுக்கு என்னிடம் மிக்க ஆசை. என்னை விட்டுப்போக அவனுக்கு மனமில்லை. தண்ணீரை அவன் ஆவியாக மேலே கொண்டு போகிறான். ஆவி என்னைவிட லேசானபடியால் மேலே எழும்புகிறது. அவ்வாறு மேலே சேர்ந்துள்ள ஆவிகள் மேகங்களாகின்றன. என் முழுபலத்தால் நானே அம்மேகங்களை வானமெங்கும் பரவச்செய்கின்றேன். அங்கேயும் அவைகளை வெகுகாலம் வைப்பதில்லை. மழையாகப் பூமியில் விழச் செய்வேன். நான் செய்வதெல்லாம் இவ்வளவுதானா? இன்னும் ஒருவேலை உனக்குச் செய்து வருகிறேன்.

யாராவது பேசினால் அதை உன்னிடம் வந்து சொல்லுகிறேன். எப்படித் தெரியுமா? பேசுவோன் வாயினின்றும் வெளியேவந்தவுடன் அவனது வார்த்தைகளை உள்ளபடி உனக்குப் பறையடித்துச் சொல்லுவேன். தூசிகள் பறக்கின்றனபார். அவற்றை ஓரிடத்தில் தங்கவிடேன்; அப்புறப்படுத்தி விடுவேன். ஆகையினாலேதான் தெருக்களும சாலைகளும் சுத்தமாய்க் காணப்படுகின்றன. நான் அமைதியாக விருக்கிறேன். இப்போது எனக்கு ஒருபெயர் வைக்கிறாய், அங்கும் இங்கும் அசையுங்காலத்தில்-அஃதாவது வீசியடிக்கும்போது, மற்றொரு பெயர் எனக்கு வழங்கப்படுகிறது. சிலவேளைகளில் உக்கிரமாய் இருப்பேன்; அப்போது என்னைக் கண்டால் அஞ்சி நடுங்குவாய். ஏனெனில், உன்

னைக் கைப்பற்றிவிடுவேன். மரக்கிளைத்தாயிடம் வேருடன் அப்புறப்படுத்துவேன். அங்குக் குழுக்களிலும் ஒவ்வொன்றையும் நெருக்கி வைப்பேன். ஜனங்கள் என்னை அக்காலத்தில் வேறு பெயரால் அழைப்பார்கள். நான் தரைமேல் மாத்திரம் சஞ்சரிக்கவில்லை; தண்ணீரிலும் இருக்கின்றேன். இல்லாமற் போனால் அங்கு மச்சங்களை உயிருடன் காணமுடியாது. என்னைப்பற்றி போதுமான அளவு சொல்லிவிட்டேன். நீ என் பெயரை உத்தேசமாகவாவது சொல்லுவாயா?

ஸ்ரீதேவா அம்மாள்.

அத்தர்.

அத்தரில் பலவகையான அத்தருண்டு; ரோஜாப்பூவிலிருந்து செய்வதும் ஒரு விதமான வாசனையுள்ள அத்தராகும். இதனை றும் ரோஸ் அத்தர் பல்கேரியாவிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது; யுத்தம் காரணமாக அது வருவது நின்றுவிட்டது.

ரோஜாப்பூ அத்தர் செய்வது மிகு சுலபமாம். ரோஜாப்பூக்களைப் பனியில்லாத காலத்தில் பறித்து அகலமான வாயுள்ள புட்டிகளில் அவற்றைப் போட்டு, சிறிது உப்பைப் புஷ்பங்களின் மீது தூற்றவேண்டும். ஆலிவ் ஆயில் என்னும் எண்ணெய்யில் நனைத்த பஞ்சைப் புஷ்பங்களின் மீது போட்டு மூடி வைத்தல் வேண்டும். பின்னர் மேற்படி எண்ணெய்யில் நனைத்த பட்டுத் துணியால் புட்டியின் வாயை மூடிக் கட்ட வேண்டும். இவ்வாறு செய்யப்பட்ட புட்டியை இரண்டு வாரம் வெயிலில் வைத்தல் வேண்டும். பிறகு பஞ்சிலிருந்தும், புஷ்பத்திலிருந்தும் எண்ணெயைச் சுலபமாக எடுத்துவிடலாம். இவ்வாறெடுக்கப்பட்ட எண்ணெய் மிகுதியும் வாசனை யுடையதாயிருக்கும்.

பப்ளிக்காய்.

இது சர்வ சாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடியது. இதன் குணமோ மிக மேலானதாம். இதனைச் சமைத்துத் தினந்தோறும் சாப்பிட்டு வந்தால் குன்ம நோயும், ஈரல்—மண்ணீரல்களிலுள்ள நோய்களும் நிவிர்த்தியாம்; மகோதர வியாதியும் நீங்கும்; இரத்த விர்த்தியுமுண்டாம்.

நாக்குப்பூச்சிக்கு மருந்து.

குழந்தைகளின் வயிற்றிலுள்ள நாக்குப்பூச்சிகளை வெளியாக்குவதற்கு இதுகாறும் நாம் சான்டோனைன் என்னும் மருந்தை உபயோகித்து வந்தோம். யுத்தக் காரணமாக அந்த மருந்து இப்போது ஓரவுன்ஸ் 15-ரூபாய்க்கு விற்கப்படுகின்றது. நம்முடைய தேசத்தில் மூலிகைகளினாலேயே அநேகவிதமான வியாதிகளையும் மிகு சுலபமாக நீக்கிக்கொள்ளலாம். நம்மவர் அவ்வாறு செய்யாது நமக்கு வேண்டிய மருந்துகளுக்கு அந்நிய தேசங்களை எதிர்பார்த்திருந்து விட்டனர். யுத்தக் காரணமாக மிகுதியும் கஷ்ட நஷ்டங்களடைந்து வருகின்றனர். இனியேனும் நாம் நம்முடைய ஆயுர்வேதத்தை அசட்டை செய்யாது விர்த்தி செய்யவும், அதனைக் கற்றுக்கொள்ளவும் பெரும் பிரயத்னஞ் செய்தல் வேண்டும். நாக்குப்பூச்சியை யொழிப்பதற்கு மிகு சுலபமான மருந்துகளிருக்கின்றன. அவற்றை நாம் உபயோகித்து வரலாம்; விவரம்:-(1) புரசம் விதையைப் பொடியாக்கி சர்க்கரையில் சேர்த்து மூன்று வேளை கொடுத்தல் வேண்டும். புரசம் விதைப் பொடியில் வாலிபர்கட்கு 20-கிரெய்னும், குழந்தைகட்கு 5-கிரெய்னும் எடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். (2) மாதுளம் பழத்தோலை அரைத்து மோரில் கலக்கி அதிகாலையில் 3-நாள் சாப்பிடுதல் வேண்டும். (3) டர்ப்பன்டைன் பெரியவர்க்கு 30-துளியும், 10-வயதிற்குட்பட்டவர்கட்கு 10-துளியும் பாலில் கலந்து 5-நாள் கொடுத்தல் வேண்டும். பின் 4-அவுன்ஸ் தேங்காய்ப் பால் சாப்பிடுதல் வேண்டும். மேற்கண்ட விதிப்படி செய்தால் வயிற்றிலிருக்கும் நாக்குப்பூச்சிகளெல்லாம் கூண்டோடு வெளியாய் விடும்.

பொய்.

பொய்யாவது உள்ளதை இல்லதாகவும் இல்லதை உள்ளதாகவும் சொல்லுதலாம். பொய் மிகவும் இழிவான சொல். ஒரு பொய்யைச் சொன்னவன் அதை ஸ்தாபிக்க அநேகம் பொய்களைச் சொல்லுகிறான். "நான் சொன்ன பொய்யைப் பொருத்து மன்னிக்கும்படியாய் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்" என்று சொல்லுவானேயாயின், அப்பொய் ஒன்றுடனொழியும். பொய் சொல்லத் துணிகிறவன் களவு முதலிய தீமைகளைச் செய்ய அஞ்சமாட்டான். பொய்ச் [illegible] யொழிப்பானாயின், அதன் வாயி

லாக மற்றப்பாவங்களெல்லாம் தாமே யொழிந்துபோம். பொய்யன் மெய்யைச் சொன்னாலும் பிறர் அதை நம்பமாட்டார்கள். ஆகலால், விளையாட்டிற்காயினும், அல்லது பிறரைப் பரிகசிப்பதற்காயினும் பொய் சொல்லலாகாது.

“ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று” என, நமது தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியிருப்பதனை நாம் சற்று உற்றுநோக்குவோமாயின், நாம் சிறிதளவும் பொய்யுரைக்கத் துணிவு கொள்ளோம்.

பொய் பாவச் செயலுக்குத் தாய், மோசத்திற்குத் துணைக் கருவி, நாசத்திற்கு வேர், எவ்வகைப் பாவத்துக்கும் வித்து. பொய் வஞ்சகத்தின் வளர்ப்பு, களவுக்குத் தண்ணளியே, ஈனத்தின் றலைமேலணி, பெருமைக்கு அழிவு, சிறுமைக்குச் சிறப்பு. பொய், குலத்துக்குக் கோடரி, குணத்துக்கு நாசம், நன்மைக்குச் சத்துரு, தீமைக்கு மித்துரு, ஆனதுபற்றியே, எத்தேசத்தினரும், எவ்வருணத்தினரும், எக்குலத்தினரும், எக்குணத்தினரும், எப்பதவியினரும், எத்தொழிலினரும், பொய் சொல்லலாகாது. பொய்யைத் தள்ளி மெய்யைத் தழுவுதல் நல்லொழுக்கமாம்.

உண்மை சொல்பவன் இம்மையிற் பொருளையும் மறுமையிற் புண்ணியத்தையும் அடைவான். சத்தியமும், மெய்யாகிய தவமும் தானமும், தருமமுமாம். எவனுடைய மனம் சத்தியத்திலே நிற்குமோ அவன் இகத்திலே தெய்வத்தன்மையை அடைவான். பொய்யே கொல்லும், மெய்யே வெல்லும் ஆகையால் சத்தியத்தின் மிக்க தருமமும் அசத்தியத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லை.

மெய்யைச் சொல்லுகிறவனுக்கு அதனால் ஒரு கேடு வந்ததாயினும், அவனுள்ளத்திலே மகிழ்ச்சியுண்டாகும், அவனுடைய விரோதிகளும் அவனை நன்கு மதிப்பார்கள். பிறராலே நன்கு மதிக்கப்படவும் தன் காரியம் சித்தியடையவும், எவனொருவன் விரும்புகின்றானோ அவன் எப்பொழுதும் தன் மனத்தோடு பொருந்த மெய்யையே புகலுதல்வேண்டும். ஒருவன் தன் மனமறிந்த தொன்றைப் பிறர் அறிந்திலர் என்று பொய் சொல்லா திருக்கக் கடவன்; பொய் சொன்னானாயின், அவன் மனமே அப் பாவத்துக்குச் சாக்ஷியாய் நின்று அவனைச் சுடும்.

பொய்ச்சான்று சொன்னவரும், பொய் வழக்குப் பேசினவரும், பொய்த்தீர்ப்புச் செய்தவரும் பொய்ச்சாக்ஷி கூறினவரும்,

பிள்ளைகளையும், செல்வத்தையும், பசுவையும், கன்றையும், கெடுத்தவராவர்; மிகக்கொடிய ரௌரவாதி நரகத்தை யடைவர்; பல துக்கங்களையும் அநுபவிப்பார்கள். இன்னும் அவர்கள், பன்றி, நாய், கழுதை, காக்கை, கழுகு, புழு என்னும் பிறப்பு களிற் பிறந்து, பின்பு ஊமைகளாகவும் வாய்ப்புண்ணிகளாகவும் பிறப்பர்.

ஆகையால், பொய்யுரைகளை நீக்கி மெய்யையே புகலுதல் வேண்டும். ஒரு மனிதன் உள்ளன்போடு காமமற்ற மனத்தினனாய் மெய்யையே உரைப்பானாயின் அவ்வருமையான மனிதப்பிறப்பை எடுத்ததின் பயனைக் கொண்டவனாகி, உயிருக்குயிராகிய கடவுள் அவனிடத்தில் பரி பூரணமாக அருளை வைத்து அவனைக்காப்பாற்றி யருள்வர்.

A. M. துரைசாமி முதலியார்,
காஞ்சீபுரம்.

ஜீவகாருண்யம்.

[பிரஹ்மஸ்ரீ ராமசந்திர சாஸ்திரிகள் எழுதியது.]

ஜீவகாருண்ய சித்தமில்லாதவனும் பிறரிடத்திலிருந்து அநுதாபத்தையாவது அன்பையாவது பெறுதற்குத் தகுதியுடையவனல்லன். ஜீவகாருண்யமில்லாதவனை மனித வகுப்பிற் சேர்ப்பதற்குக்கூட ஆன்றோர் அஞ்சுகின்றனர். மாம்சத்தை இச்சித்துப் புசிக்கும் மாமிசப்பிண்டங்கள் இப்பொழுது அதிகரித்து வருகின்றன. மாமிச போஜனம் நமது மதத்தில் சொகரிக்கப் பட்டிருந்தால், நமது முன்னோர்களுடைய புத்தியில் இது பாப கொடுமையான காரியமென்று தோன்றியிருந்தால், அதைப்பற்றி வேதங்கள் விதிக்கின்றதென்று தெரிந்திருந்தால், பிராம் மணர்கள்— அதுவும் சகல வேதசாஸ்திர சம்பன்னர்கள்—யாகம் செய்வார்களா? மற்றைய ஜாதியார் தேவி க்ஷேத்திரங்களிலும் மற்றும் அனேகர்களான ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுவார்களா? என்று சிலர்கள் கேள்விகள் உதிக்கின்றன. இதற்குவிடை பகர்வேண்டியது அத்தியாவசியமாயிருக்கின்றது.

நமது இதிகாச புராணங்களைப் பார்த்தால், இதற்குமுன் இப்பூமியில் நரமேதயாகம், அஸ்வமேதயாகம், கோமேதயாகம் முதலியவைகளெல்லாம் நடைபெற்று வந்தன வென்று தெரிகிறது.

இப்பொழுது அவையெல்லாம் நின்றுவிட்டன. ஆதலால் இந்த யாகங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரணத்தை நாம் சிறிது ஊன்றிப் பார்ப்போமாயின், ஜீவஹிம்சை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றாது; ஆனால் ஆசாரச் செய்கைகளாகிய ஜீவஹிம்சையை நிறுத்த வேண்டுமென்ற ஆழ்ந்த கருத்துடனேயே ஆரம்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. உலகமோனது குழந்தைப் பிராயத்தில் இருந்தபொழுது, மனிதர்கள் மனிதர்களாயிராமல் மனிட மிருகங்களா யிருந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் அந்நியோந்நிய சகோதர பாவம் சிறிதுமின்றி, அன்பென்றால் இன்னதென்றே யறியாது, 'பலவான் காரியம் ஜயம்' என்னும் பழமொழிக்கிணங்க தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் அடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தார்கள்; அப்பொழுது சிலஜீவகாருண்ணிய ஸ்வரூபிகள் ஜீவகாருண்ணிய சீலர்கள் சிலர் எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள்—இவ்வக்கிரமத்தைப் பார்த்துச் சகியாதவர்களாய் மனங்கொதித்து வருந்தினார்கள். ஆனால், வெகு நாட்களாகத் தடையில்லாமல் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த வழக்கத்தை அப்பொழுது துர்வழக்கமென்று சொல்லி அடியோடு விட்டுவிட வேண்டுமென்றால், ஜனங்கள் கேட்பார்களா? இப்படிச் சொன்னத் தனியவர்களையே பட்சித்து விடுவார்களன்றோ? ஆதலால் அப்பெரியோர்கள் ஜனங்களை நோக்கி, உங்களுக்குள்ளேயே ஒருவரை யொருவர் அடித்துத்தின்பது அடாதகாரியம். ஆனால் நீங்கள் பலரும் ஒற்றுமையாகச் சேர்ந்துகொண்டு எவனையாவது ஒருவனைக் கொன்று ஈஸ்வரனுக்குச் சமர்ப்பணம் செய்து பிரசாதித்துப் பின்னர் தின்றால் உங்கள் அனைவருக்கும் அளவற்ற புண்ணியம் உண்டு, என்று போதித்ததுமன்றி, இன்னின்ன தினங்களில் தான் மாம்சம் புசிக்கலாமென்றும் இப்படிக் குறிப்பிட்ட காலங்களில் புசித்தால் அது பாவமில்லையென்றும் மற்றக் காலங்களில் புசிப்பது பாபமே யென்றும் கூறி வரையறையின்றி வெறிது கொண்டாட்டம் தின்று கொண்டிருந்த மாமிச போஜனத்திற்கு வரையறை ஏற்படுத்தினார்கள். அக்காலத்து மனிதர்கள் அநாகரிகர்களேயாயினும் ஆஸ்திகர்களா யிருந்தார்கள்; ஈஸ்வரபயமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். ஆதலால் ஈஸ்வரனை முன்னிட்டுச் சில நியதிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டபொழுது, அவர்கள்

அவற்றிற்குக் கீழ்ப்படிந்தார்கள். இங்ஙனம் சின்னாட்கள் செல்ல, ஆன்றோர் அர்த்தமைய நடபடிகைகளை இன்னும் அபூர்வமாக்கினார்கள். இதனுடன் மெல்ல அறிவையும் பரப்பினார்கள். பன்னாட்கள் சென்றன; பிறகு ஆன்றோர் ஜனங்கள் முன்னினும் அறிவில் விருத்தியடைந்திருப்பதை யறிந்து அவர்களை நோக்கி "மனிதர்களென்போருக்கும் பிராணாதி அவயவங்களும் அறிவும் சமமாகவே யிருக்கின்றன. ஆகலால் மனிதனை மனிதர் கொன்று தின்பது பிரியமானதாகத் தோன்றவில்லை. உங்களுக்குள்ளேயே நீங்கள் வேற்றுமை ஏற்படுத்திக் கொள்வது தவறு" என்று பலவாறு போதித்து "நல்ல அழகிய குதிரையை இன்னின்ன தினங்களில் இன்னின்ன சந்தர்ப்பங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு யாகஞ்செய்து சர்வேசுவரனுக்கு நிவேதித்துப் பின் தின்றால் மோட்சமும் கோடி புண்ணியமும் உண்டு" என்று உபதேசித்தார்கள். உலக உத்தாரணத்தின் பொருட்டு உபதேசித்த இப்பெரியோர்கள் குதிரை மாமிசத்தைத் தாங்களும் தின்றிருப்பார்கள்; இவர்கள் தின்றதனாலேயே சாதாரண ஜனங்கள் இவர்களுடைய வார்த்தைகளில் மதிப்பு வைப்பார்கள். இங்ஙனம் அஸ்வமேதயாகமானது செய்யப்பட்டு வந்தது. அநேக ஆண்டுகள் சென்றபின், பெரியோர் "குதிரைகள் நமது தேசத்தை அந்நியர்களுடைய படையெடுப்பினின்றும் காப்பதற்காக யுத்தம் நேரிடுஞ் சமயங்களில் உபயோகிக்கத் தக்க, இன்றியமையாத மிருகங்கள்; ஆகலால் அவற்றை நாம் கொன்று தின்பது நல்லதன்று." வென்று போதித்து, அதற்குப் பதிலாகப் பசுக்களைக் கொன்று யாகம் செய்து தின்றால் மோட்சம் உண்டென்று கூறினார்கள். உடனே ஜனங்கள் கோமேதயாகத்தைப் பின் பற்றினார்கள்.

இங்ஙனம் அநேக ஆண்டுகள் ஆயின பின்னர், ஆன்றோர் "நமக்குப் பால் முதலியன தந்து தாய்போல் நின்று நமக்கு எல்லாவிதத்திலும் உதவி செய்கின்ற பசுவைக்கொன்று தின்பதினும் அற்பப்பிராணிகளாகிய ஆடுகளைக் கொன்று யாகம்செய்து தின்றலே ஈசுவரனுக்குப் பிரியமாம்" என்று கூறினார்கள். மெல்ல மெல்ல அறிவு மேம்பட்டு வந்ததனால் ஜனங்கள் சிறிது சிறிதாக உணர்ச்சியடைந்தார்கள். இப்பொழுது இவ்வாடுகளையும் கொன்று யாகம் செய்வது கூடாது என்று ஆன்றோர் கூறியிருக்கின்றனர். இதற்கு உதாரணமாக, இக்காலத்தில் யாகம் செய்யும் மாத்வப்

பிராஹ்மணர்கள் ஆடுகளைக் கொலை செய்யாது, ஆடுகளைப்போல மாவினால் உருப்பிடித்து அதை நிவேதனம் செய்து சாப்பிடுகின்றார்கள். நமது தேசத்தில் யாகங்கள் இவ்விதமாக ஏற்பட்டன. இப்பொழுது நாம் முன்னிலும் பல சீர் திருத்தங்களடைந்து அன்பு மிகுந்தவர்களாயிருக்கின்றோம். இப்படியே தான் மற்ற ஜாதியார் பலியிடுகின்ற குரூர வழக்கங்களும் ஆதி காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இப்பொழுது ஆடு, கோழிகளைக் கொல்வதில் வந்துநிற்கின்றன. சர்வவியாபகவஸ்துவாகிய ஈஸ்வரனுக்கு சமஸ்த கோடி ஜீவராசிகளும் கரசரணாதி அவயங்களைப் போன்றனவன்றோ? நாம் நம்முடைய காலையோ, கையையோ நாமே கடித்துத் தின்று கொள்வதற்குச் சம்மதிப்போமா? அதுபோலவே, நம்முடைய சரீரத்தின் வெவ்வேறு உறுப்புகளைத் தின்பதற்கு ஈஸ்வரன் ஒருபொழுதும் பிரியப்படமாட்டா ரென்பது நிச்சயம். அப்படி ஒரு கொலை பாதக ஈஸ்வரன் இருந்தாராயின், இப்பொழுது அவர் அந்த ஈஸ்வரஸ்தானத்தில் இல்லையென்பதும் நிச்சயம். ஜீவஹிம்ஸையை நிறுத்தும் நோக்கத்துடனேயே, யாகங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அறிவுபெருக, அன்பும் பெருகிற்று; ஜீவவதையும் நின்றுவிட்டது. யாகங்களும் அநேகமாக நின்றுவிட்டன. யாகத்தில் செய்தாலும் சரியே, போகத்தில் செய்தாலும் சரியே, ஜீவவதையானது சண்டாளச் செய்கையென்பதில் சந்தேகமில்லை.

"பிரபஞ்சமித்திரன்."

கிரீக்தேசத்து பீமசேனன் கதை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பீமசேனனும் நீர் நாகனும்.

அரசன் மறுபடியும் பீமசேனனுக்கு மற்றொரு வேலை யிட்டான்; இது முன்னவற்றைப் பார்க்கிலும் அதிக கஷ்டம். இவ்வேலை ஒரு நீர்நாகத்தைக் கொல்லுவதாம்; இது ஒருபெரிய சதுப்பு நிலத்தில் வசித்திருந்தது; அதனுடைய மூச்சுக் காற்று கொடிய விஷமாய் இருந்தபடியால் அதன் அருகில்கூட ஒருவரும் போகமுடியாது. ஒருகால் தப்பி யாராவது ஒருவன் அது வசித்திருந்த அந்த இடத்திலிருந்து வருகின்ற காற்றை மூகர்ந்து விட்டால் உடனே அவன் செத்துப்போய் விடுவான்.

அப்படியிருந்த இந்தச் சதுப்புநிலத்தின்மத்தியில் ஓர் ஊருணி (நீர் ஊற்று) உண்டு; இதிலிருந்து ஏழை ஜனங்கள் தண்ணீர் கொண்டுபோவதுண்டு. ஆனால் இப்பொழுது அதன் அருகில் போகக்கூடியதில்லை. வெயில் காலத்தில் அதிக உஷ்ணமாகவும் உலர்ந்தும் போய், ஊருணிகள் குறைந்து போவதால் ஆடுமாடு களும் ஜனங்களும் தண்ணீர் இல்லாமல் அடிக்கடி இறந்துபோவதுண்டு.

இப்பாம்பு ஒன்பது தலைகளுடையது; இவற்றின் மத்தியதலை சாவற்றது. அது தனக்குள்ள ஒன்பது பெரிய வாய்களாலும் தன் அருகில் வருபவற்றை எல்லாம் தின்றுவந்தது.

இப்பொழுது பீமசேனன் தன்னோடு ஒருசிநேகிதப் பையனை அழைத்துக்கொண்டு அப்பாம்பு இருக்கிற இடத்தைக் கஷ்டப் பட்டு வெகுதூரம் போய்க் கண்டுபிடித்தான். அதிக உஷ்ணமா யும் மண்காற்று அடித்துக்கொண்டும் இருந்தபடியால் மத்தியில் குளிர்ந்த நீர் ஊற்றுள்ள இச்சதுப்பு நிலத்தை அடைந்தார்கள். அங்கே அதன் பக்கத்தில் இப்பெரும்பாம்பு நீட்டிக்கொண்டிருந் தது. மேலும், தனது ஒன்பது தலைகளாலும் விஷத்தைக் கக்கிக் காற்றை விஷக்காற்றாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இவன் அதன்மீது அம்புகளை எய்தான்; அதனால் அது துன்பமடைந்தது; உடனே அது தன் பொந்தைவிட்டு வெளியே சதுப்பு நிலத்தில் வேகமாக வந்தது.

பீமசேனன் அதன் தலைகளைக் கைத்தடியால் அடித்துத்தள்ள ஆரம்பித்தான்; ஆனால் ஒரு தலை கீழேவிழுந்த உடனேயே அது இருந்த இடத்தில் இரண்டு தலைகள் முளைத்தன. இவை சீறவும் முன் இருந்த தலையைப் பார்க்கிலும் கோரமாகவும் கடிக்க ஆரம் பித்தன.

இச்சண்டையால் பாம்பின் தலை நசுக்கப்படமாட்டாதென்று அவன் சீக்கிரத்தில் அறிந்துகொண்டான். ஆகவே வேறொரு உபாயத்தைத் தேடிக்கொண்டான். அஃதாவது அக்கம்பக்கத்தி லுள்ள சில மரங்களை நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திவிடும்படிக் கும், அப்படி எரிந்த மரங்களிலிருந்து எரிகின்ற துண்டுக்கரி களைத் தனக்குக் கொடுக்கும்படிக்கும் தனது சிநேகிதனுக்குச் சொன்னான். இக்கரிகளால் தான் அறுத்துத்தள்ளும் ஒவ்வொரு

தலையையும் கழுத்தின் முனையையும் சுட்டான்; இதனால் புதுத் தலைகள் வளராமற் போய்விட்டன. இப்படியே மத்திய ஒருதலை தவிர ஏனைய தலையெல்லாம் நாசமாக்கப்பட்டன.

இந்த ஒருதலை நெருப்பினாலும் சுடப்படாமையால் அதைப் பூமியில் புதைத்துவிட்டான்; மேலும் அதுமேலே வாராமல் இருக்கும்படிக்கு ஒரு பெரும் பாறையை அதன்மேல் தள்ளிவைத்தான்.

இந்தப் பிரகாரம் இந்த ராக்ஷசனைத் தொலைத்தான். பிறகு தன்னுடைய அம்புகளை எடுத்து நாகம் கக்கிய விஷத்தில் தோய்த்து அவற்றைக் கொடிய ஆயுதங்களாகச் செய்துகொண்டான். ஆனால் பிறகு தான் இவ்வாறு அம்புகளைச் செய்துகொண்டதற்காக அநேகமுறை வருத்தப்பட்டான்.

வ. ஆறுமுக செட்டியார.

சென்னை.

யுத்தம்.

மழை மிகுதியும், பனி மிகுதியும் பெய்வதனால் இப்போது யுத்தம் தீவிரமாக நடப்பதற்கில்லாம லிருக்கின்றது. ஆனால் மேற்காக்கத்தில் மாத்திரம் பிரிட்டிஷார் முக்கியமான வெற்றி யடைந்து வருகின்றனர்; இவ்விடத்தில் பிரிட்டிஷாரின் நெருக்கத்தினால் ஜெர்மானியர் ஆங்காங்கே போர்முகத்தில் பின்னடைந்து போய்க் கொண்டிருக்கின்றனர். மெசபொடேமியாவிலும் பிரிட்டிஷார் குட்டல் அமாராவையும், பாக்டாட் நகரத்தையும் பிடித்துக்கொண்டனர். இது துருக்கியர்க்குப் பெரிய ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதாயிருக்கின்றது. இப்போது நேச ராஜாங்கத்தாரும், ஜெர்மனியாரும் வரும் வெயிற் காலத்தில், யுத்தத்தை யொரு முடிவிற்குக் கொண்டு வரத் தீவிரமான பிரயத்னங்கள் செய்து வருகின்றனர். யுத்தத்திற் பிரவேசித்திருக்கும் எல்லாக் கட்சியாருக்கும் யுத்தத்தைச் சீக்கிரத்தில் முடித்து விடுதல் வேண்டுமென்னும் நோக்கமிருக்கின்றது. யுத்தம் சீக்கிரம் முடிவாக வேண்டுமென்றே உலகத்தவரும் கடவுளைப் பிரார்த்தனை செய்து வருகின்றனர்.

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி".

VOL-12 தொகுதி-12	March 1917. மார்ச்சு 1917.	No-8. பகுதி-8.

சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்.

நல்வினை ஆக்கத்தைத் தருவது; தீவினை கேட்டைத் தருவது என்னும் பொருள் தோன்றப் "புண்ணியமாம், பாவம் போம்" என்று நல்வழி கூறுவதை நன்குணர்ந்து, உணர்ந்தவாறொழுக முயலுகின்றவர்கள் பிறர் மனைவியரை விரும்புதல், கள்ளுண்டல், பிறர் பொருளைக் களவுசெய்தல், சூதாடல், பிராணிகளை வதைத்தல் என்னும் இப்பெரும்பாதகச் செயல்களைச் செய்யாது, நல்லன வற்றைச் செய்து வருவாரென்பது திண்ணமாம். தீயனவற்றைச் செய்வதொழித்து நல்லனவற்றைச் செய்து வருபவருள் சில சமயத்துச் சூதாடுதலையும் வாது பேசுதலையும் மேற்கொண்டு வருந்தும் பலவற்றை யடைகின்றனரென்பது பாரத முதலிய இதிகாசங்களைக் கவனித்துப் படிப்போர்க்கு நன்கு விளங்குவதாம். சூதாடுதலும் வாதுபேசுதலும் கீழ்மக்களிடத்தேயன்றி மேன்மக்களிடத்து மிருத்தலின், அவை அவ்விருதிறத்தார்க்கும் வேதனை பலவற்றைத் தருவனவாயிருக்கின்றன. நளன், தருமன், விராடன் முதலியோர் சூதாடித் துன்பம் பலவற்றை யடைந்தமையையும், மதவாதிகள் வாதம் பேசித் தீங்கு பலவற்றை யடைந்தமையையும் கவனித்தொழுகுவோர்-சூதாடுதலையும் வாதுபேசுவதையும் மறந்தும் மேற்கொள்வதில்லையாம். திரிகடுகம் "சொல்லேப்புணித்து, பொய்ம்மயக்கம் சூதின்கட் டங்கல்" என்று கூறுவதும், உலகநீதி "வாதாடி வழக்கழிவு சொல்லவேண்டாம்" என்று கூறுவதும் நமக்கு என்ன உணர்த்துகின்றன? சூதாடுகின்றவன் பொய்பேசாதிருக்கமாட்டான்; வாது பேசுகின்றவன் பிறனுக்குத் துன்பந்தராதிருக்கமாட்டானென்பனவற்றை யன்றோ

வுணர்த்துகின்றன; ஆதலால், நாம் சூதாடுதலையும் வாதுபேசுதலையும் விளையாட்டாகவே அங்கொள்ளுதல் கூடாது; கொண்டால் அவை நமக்கு வேதனை பலவற்றைத் தருவது தவறாதவையேயாகும். மேன்மக்கள் தக்குரியனவாகச் சூதாடுதலையும் வாதுபேசுதலையும் விளையாட்டாகவேனும் மேற்கொள்வாராயின், அவர் அந்நாளை விசேஷத்தில் பிறமக்களுக்குரிய செயல்களை மேற்கொண்டு செய்து அதனால் சீரழிந்து கெடுவது நிச்சயமாம். ஔவைப் பிராட்டியார் ஆத்தி சூடியில் "சூது விரும்பேல்" "வாதுமுற் கூறேல்" என்றருளி யிருப்பதனோடமையாது, கொன்றைவேந்தனில் "சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும் சூதாடுதலும்-வாதுபேசுதலும் துன்பத்தைச்செய்யும்" என்றருளி யிருத்தலின், அதனை நாம் பெரிதும் கவனித்தல்வேண்டும். சூதாட விரும்பாதே; வாதுபேச முற்பட்டு வாராதே; வந்தால் அவை உனக்கு வருத்தம் பலவற்றை யுண்டாக்கு மென்பதையன்றோ அவ்வாக்கியங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

சூதாடல், வாதுபேசுதல் என்னுமிரண்டும் துன்பந் தருவனவாயினும், வாதுபேசுதல் சூதாடுதல்போலத் துன்பந்தருவதன்றாம்; வாதம் பேசுதலையே தர்க்கவார்த்தைகளை எவரோடும் முற்கூறாது பிற்கூறினால், அது பெரிதும் வருத்தந் தருவதன்றாமென்பது 'சூதும்வாதும் வேதனைசெய்யும்' என்பதில் சூது என்பதற்குப்பின் வாது எனப்பட்டிருப்பதாலும் 'வாதுமுற் கூறேல்' என்பதனாலும் பெறப்படுவதாம். சூதாடுதல், வாதுபேசுதல் என்னுமிரண்டனுள், வாதுபேசுதலைப் பிறரிடத்து முற்கொள்ளாது பிறகொள்ளுதல் இசைமைத்து ஒருவாறு நலம் தருவதா மென்றுணர்ந்து, சூதாடுதலினும் வாதுபேசுதலினும் கருத்துவையாதொழுகி வருபவர் தம்பொருளை யிழத்தலும், பிறர் தம்மைப் பகைப்பதுமில்லாது வாழ்வது நிச்சயமாம்.

சூதாடுகின்றவர் சூதாட்டத்தில் சில பொருளை வெல்வது காரணமாகப் பல பொருளைத் தோற்று அவமானம் பலவற்றை யடைகின்றனர்; அறம் பொருள் இன்பங்களைப் பெருந்தழிக்கின்றனர்; அவரிடத்து மூதேவி குடிகொண்டு வாழ்கின்றாள், கெட்ட குணங்களெல்லாம் நிலைபெறுகின்றன; பொய்பேசுவது அவர்க்குப் பழமும் பாலும் சாப்பிடுவதுபோலிருக்கின்றது; அவரை மதிப்பும், கல்வியும், செல்வமும், ஊணும், உடையும் அடைவதில்லையென்பது சூதாடுவோ ரியல்பினைச் சிறிது கவனித்து நோக்கினால் நன்கு விளங்குவதாம்.

"காதல் கவறுடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழிதல், ஈதல் மறுத்தலிவை.........செம்மை, கினையாமை பூண்டார் கெறி"

" அறத்தைதவேர் கெல்லு மருகராகிற் சேர்க்கும்
இறத்தலையே கொண்டுருளுந் தேய்க்கும்—மறத்தையே
பூண்டுவிரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவரோ வென்றுந் தெரிந்து."

" உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கும்—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து."

" ஆயம் பிடித்தாரு மல்லற் பொருமகளிர்
நேயம் பிடித்தாரு நெஞ்சிடையே—மாயம்
பிடித்தாரின் வேறல்ல ரென்றுரைப்ப தன்றே
படித்தாரின் றாரோர் வழக்கு."

என்று "கவறென்பாக டூதன்று மக்கென்ன தெரிவிக்கின்றது? சூதாடுவோர் தீமையென்று சொல்லப்படுவனவற்றை யெல்லாமடைவ ரென்பதையன்றோ தெரிவிக்கின்றது?

வாதுபேசுதலாவது வாத சபையிலோ மற்ற விடத்திலோ பிறரை வெல்லக்கருதி அதற்கேற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லுதலாம். வாதுபேசுதல் சொல்லிலக்கணநூலைச் செவ்வையாகக் கற்று, அதன்பின் தருக்கநூலை முறையாகக் கற்றவர்க்கன்றி மற்றவர்க்குச் செவ்வையாக முடியாதாம்; அவர்க்கு வருவது பெரும்பான்மையும் அவமானமேயாம்.

முறையாகத் தர்க்கநூல் கற்றவரும் வாதவார்த்தைகளை முன்னர்க்கூறுதல்கூடாது; அவசியமாயின், பின்னர்க்கூறுதல் வேண்டுமென்பது "வாது முற்கூறேல்" என்று ஆத்திசூடி கூறுவதாலும், "கன்றெனப் படுவதுன்று நன்றே முதல்வருள், முந்து கிளவாச் செறிவு" என்று இருக்குறள் கூறுவதாலும் பெறப்படுகிறது, வாது பேச முற்படுவது எவர்க்கும் தகுதியுடையதன்றாம்; வாது பிற்கூறல் தமக்கும் பிறர்க்கும் நன்மை தருவதாயின், அதனை மேற்கொள்ளுதல் குற்றமாகாதாம்; வாது பிற்கூறுதலையும் கூடுமான வளவும் ஒழிப்பது எவர்க்கும் நன்மை தருவதாம். வாதுபேசுபவர் தோல்வி நேர்ந்த விடத்து, பயனிலகூறல், பொய்யுரை புகலல் முதலியவற்றைச் சொல்லுதற்குச் சிறிது மஞ்சுவதில்லையாம்; அதனால் அவர் பாவச்சுமையினைச் சுமக்கவேண்டியவராய்த் துன்

புகுகின்றனர். காசிகாண்டம் "அறத்திறந் திறம்பினோர்" என்னுஞ் செய்யுளில் நெறிப்புடைப் பயனாகத் தர்க்கம் செய்குநர், பெறற்கருந் தீர்த்தநற்பயன்பெறார்களே" என்று கூறுவதையும், ஒழிவிலொடுக்கம் "மூலையுண்ணி நீருண்ணு மோட்டெருமை மூடர், சலமின்றிச் சாற்றுவைப்பர் தர்க்கர்" என்று கூறுவதையும் ஆழ்ந்தாலோசித்து நோக்குவோர்க்கு வாதுபேசுதல் கோது (குற்றம்) பலவற்றிற்குக் காரணமாமென்பது விளங்காமற் போகாது.

வாதுபேசுவோர் வாதம், செற்பம், விதண்டை, சலம், சாதி முதலியவற்றை நன்குணர்ந்திருத்தல்வேண்டும். வாதம்-உண்மை யுணர்தல்வேட்கையுடையோன் கதையாம்; செற்பம்-சாதனபிரமாணத்தன்கண் வெல்லும் வேட்கை யுடையான் கதையாம்; விதண்டை-தன் கோட்பாட்டை நிலைபெறுத்தாது பிறர் கோட்பாட்டைப் பழிப்பது மாத்திர முடிவுபேறுடைய கதையாம்; சலம்-ஒரு கருத்துப் பற்றிக் கூறிய மொழிக்கு வேறு பொருள் கற்பித்துக்கொண்டு பழித்தலாம்; சாதி-அசத்துத்தரம் (போலி விடை) ஆம். இவற்றினியல்புகள் தருக்கபரிபாஷை, நியாயப்பிரகாச முதலியவற்றுள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. தருக்கநூலைக் கற்றல் ஞானசாஸ்திர வாராய்ச்சிக்குதவியா யிருப்பதா மென்பதுணராது, தருக்கநூலைக்கற்று வாதம் பேசித் தம் வாழ்நாளைக் கழிப்பவர் சூதாடுகின்றவர்போல வேதனையை யன்றி வேறொன்றையுமடைவதில்லை யாகலின், வாதம் பேசுகின்றவரும் சூதாடுகின்றவருடன் சேர்க்கப்பட்டனர்; இவர்களுடன் சேராது நல்லோரையடுத்துப் பழகிவருபவர் பெரும்பான்மையும் வேதனைக் கிடம்பெறாது வாழ்வது நிச்சயமாம்.

வேதனையைத் தரும் செயலனைத்தும் தீவினையாம்; சூதும் வாதும் வேதனையைத் தருவனவாக விருத்தலின், அவையும் தீவினையாம்; ஆகவே அத்தீவினையின் வசமாகி வேதனையுறா திருக்க விழிப்பாயிருத்தலே நமது முக்கியக் கடமையாம்.

திருக்குறள்—சூது.

"வேண்டற்க வென்றிடினுஞ் சூதினை வென்றதூஉந்
தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று."

பெருந்திரட்டு—வாத சங்கற்பம்.

"வேண்டா சாகவா தத்தர்க்கம் வெல்சகம்
தூண்டிற் பொன்கவர் மீன்சுகம் போலுமால்

ஆண்டும் வெற்றி யகத்தையிற் கேடதாம்
என்றி கொல்வி யிழுக்கினிற் பட்டதே,"
இப்பிரயோகங்களிற்கு நன்கு கவனிக்கற்பாலனவாம்.

பக்தியோகம்.

4-குருவின் அவசியம்.

சகல ஜீவர்களும் முடிவில் பூர்ணாவஸ்தையையடையும். நமது முற்பிறப்பிலுள்ள பிரவிர்த்திகளையும், எண்ணங்களையும் அநுசரித்ததே நமது இப்பிறப்பின் நிலைமையாம். வரும் ஜன்மத்தின் நிலைமை நமது இறப்பின் பிரவிர்த்திகளையும், எண்ணங்களையும் அநுசரித்திருக்கின்றது. நாம் முன் செய்திருக்கும் கர்மங்களின் நன்மை தீமைகளை யொட்டியே நாம் பின்னரும் சுகதுக்கமாகிய அவஸ்தா பேதங்களை அநுபவிக்கின்றோம். ஆயினும், நமது நிகழ்கால நிலைமையைப் பேதப்படுத்த வேண்டுமாயின், பாவியமாகிய நிலைசாயங்களை அங்கீகரிப்பதற்கு யாதொருதடையுமின்றாம். பிராரப்த கர்மம் (விதிவசம்) என்றிவ்வாறு கூறி பிரயத்னஞ் செய்யாமலிருத்தலாகாது. மனிதனின் அவ்வாறு சில துழிவுகளைக் கூறிச் சமாதானப்பட்டிருப்பின், அநேககோடி ஜன்மங்களை யெடுத்தபோதிலும் ஒரு அணுவளவேனும் அவன் முன்னுக்கு வருவதின்றாம். ஆகையினால் யாதோர் காரணத்தினாலேனும் பூர்வ ஜன்மஞ் செய்த அக்கர்மத்தினால் இந்த ஜன்மத்தில் ஆன்ம விஷயமாக முயற்சி செய்வதில் நாம் மந்தர்களாயிருக்கின்றோமாயினும், இப்போதே மிகச் சிரத்தையுடன் அவ்விஷயத்தில் அதிக பிரயத்தனஞ் செய்யவேண்டியது ஆவசியகமாம். அங்ஙனஞ் செய்யின் இனிவருஞ் ஜன்மத்திலாயினும் அவ்விஷயத்தில் நாம் ஆயாசமின்றிப் பிரயத்தனஞ் செய்தல் கூடும். பயிரிடுதல் முதலிய நானாவித இலௌகிக வியவசாயங்கள் முதலிலிருந்து முடிவு பரியந்தம் ஓரேமாதிரியாக முயற்சி செய்யாதிருக்கின், பயனின்றியனவாகின்றன. ஆனால் ஈசுவர பஜனத்தில் இந்த ஒரு குறையின்றாம். நாம் எவ்வளவு பரியத்தம் பிரயத்தனஞ் செய்கின்றோமோ அவ்வளவு வாசனை நம்மிடத்துப் பதிந்து கிடக்கின்றது.

'நெஹாபி க்ரமநாசோஸ்தி ப்ரத்யவாயொ ந வித்யதெ'

ஈசுவரபூஜை யாரம்பித்த பின்னர் அதை வேண்டாமென்று நினைத்த போதிலும், செய்த பிரயத்தனம் பயனற்றதாவதின்றாம்.

(ப-கீ-அ-2-ச-40) என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் அர்ச்சுனனுக்கு உபதேசிக்கின்றார். இவ்விஷயத்தில் நமக்குத் தைரியமும் சமாதானமு முண்டாவதற்கு இன்னமும் பகவத் வாக்கியத்தையே யெடுத்துக்காண்பிப்பாம் —

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥

ஏ அர்ஜுனனே! இவ்வுலகத்திலேனும், பரலோகத்திலேனும் அவனுக்கு (யோகப் ப்ரஷ்டனுக்கு) நாசமுண்டாவதின்றாம். ஏ குழந்தாய்! சற்கருமஞ் செய்யும் எவனும் அதோகதியையடைவதின்றாம் (ப-கீ-அத்-6-ச-40). அதனால் இச்சன்மத்தில் நாம் ஆத்ம விஷயமாக அபிப்பிரயத்தனஞ் செய்தல் வேண்டும். அதற்குப் பாகியமாகிய சில உதவிகள் சிலகால் அத்யாவசியகமாகவிருக்கின்றன. அத்தகைய உதவிகள் உண்டாகும்போது நம்மிடத்து மகத்தாகிய சக்தியுண்டாகிறது; ஆத்ம ஞானமும் நம்மிடத்துப் பிரகாசிக்கின்றது. இங்ஙனம் நாம் ஞானமுடையவர்களாய்ப், பவித்தர்களாய் முடிவில் பரிபூரண அவஸ்தையை யடைவோம்.

நம்மிடத்து ஆத்ம ஞானத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதாகிய இந்தச் சக்தி புத்தகங்களிலிருந்து கிடைப்பதின்றாம். ஒரு ஆன்மாவிற்கு மற்றொரு ஆன்மாவினிடத்திருந்தன்றி மற்றொன்றாலும் இந்தச் சக்தி கிடைப்பதின்றாம். ஜீவித கால முழுதும் நாம்புஸ்தகங்களைப் படிப்போமாயின், அதனால் நாம் மிகுதியான பாண்டித்யத்தைச் சம்பாதித்தல் கூடும். ஆனால் ஆன்ம விஷயமாகச் சிறிதேனும் நாம் அபிவிர்த்தியை யடையவில்லை யென்று முடிவில் நமக்கே தெரியவரும். சாஸ்திரீய மாகிய ஞானம் நம்மிடத்திற் பெருகுந்தோறும் ஆன்ம ஞானமும் நம்மிடத்துப் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்பதில்லை. சிலகால் நாம் புத்தகங்களைப் படிக்கும் போது ஆத்யாத்மிகமாக அவை நமக்கு மிகுதியாக உதவிபுரிகின்றன வென்று நாம் மயக்க மடைகின்றோம். ஆனால் நுட்பமாக நாம் நமது அந்தக்கரணத்தைப் பரிசோதிக்கும்போது புத்திக்குச் சிறிது விரிவு வந்தாலன்றி ஆன்ம விஷயமாகிய காரியத்தில் நாம் ஒருபடியேனும் ஏறவில்லை யென்று நமக்குத் தெரியவரும். ஆத்ம ஞானத்தையும் பிரகாசிப்பதற்குரிய ஆற்றல் புஸ்தகங்களுக்கின்றாம். அதனால் நாம் எல்லோரும் ஆன்ம தத்துவத்தைப் பற்றி மிகு அழகாகப் பிரசங்கிக்கலாம். ஆயினும் பிரவிர்த்தியில் வரும்போது தாழ்ந்த நிலையிற்றா னிருக்கின்றோமென்று நாமே

காண்கின்றோம். ஆன்ம சைதந்யத்தைப் பிரகாசிப்பித்தற் குரிய சக்தி அந்நிய ஆன்ம சைதன்யத்தினிடத்திருந்து வரவேண்டும்.

எவரிடத்திலிருந்து அந்தச் சக்தி வருகின்றதோ அவர் குருவென்று கூறப்படுகின்றனர். எவனது ஆத்மாவை அந்தக் குரு பிரகாசிக்கச் செய்கின்றனரோ அவன் சிஷ்யனெனவுங் கூறப்படுகின்றான். ஆத்ம சைதன்யத்தைப் பிரகாசிப்பித்தற்குரிய சக்தி குருவினிடத்துப் பூர்த்தியாக விருத்தல் வேண்டும். எவனிடத்து அந்தச்சக்தியைப் பிரயோகிக்கின்றனரோ அந்தச் சிஷ்யன் அதற் கதிகாரியாகவு மிருத்தல் வேண்டும். முளைப்பதற்குரிய சக்தி விதையி லிருக்கவேண்டும்; நிலம் உழுது தயாரா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்விரண்டும் ஒத்திருக்கும்போது ஆன்மசைதன்யம் பூர்த்தியாகப் பிரகாசிக்கின்றது.

ஆஸ்சர்யோ வக்தா குசலோஸ்ய லப்தா

ஆத்ம ஞானத்தை உபதேசிக்குங் குரு மகாசமர்த்தராக விருத்தல் வேண்டும். உபதேசத்தைக் கேட்குஞ் சிஷ்யனும் மிக யோக்யமுடையனாயிருத்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் இருவரும் மகா சமர்த்தரும், யோக்யரு மானால்தான் ஆத்மஞானம் பிரகாசிக்கும்; வேறெவ்வாற்றாலும் பிரகாசிப்பதின்றாம். அத்தகையரே பரமார்த்த குருக்கள்; அத்தகையரே பரமார்த்த சிஷ்யர்கள்; ஏனையோர் ஆன்ம விஷயத்தை விளையாட்டாகச் செய்பவராவர். அவரிடத்துச் சிறிது ஜிக்ஞாசை பிறந்திருக்கலாம். ஆயினும் அவர் பரமார்த்தமா யிருக்கும் எல்லையில் வெளிப்பிற்று நிற்கின்றனர். ஆயினும், இதுவும் நலமுடையதாமென்பதற் கையமின்றாம். ஏனெனின், முடிவில் அது அத்யாத்மிகமாகிய ஞானவிஷயத்தில் உண்மையான ஜிக்ஞாசையால் பரிணமித்தல்கூடும். எப்போது நிலம் தயாரா யிருக்கின்றதோ, அப்போது விதையும் வந்து சேருமென்பது வாதமில்லாத விஷயமாம். ஆத்மப் பிரகாசத்தை ஆகர்ஷிப்பதற்குரிய சக்தி பக்குவியின் உள்ளத்தில் நிறைந்தால் அதனை யநுசரித்து அந்தப் பிரகாசத்தைக் கொடுப்பதற்குரிய மற்றொரு சக்தி உடனே உண்டாவதாம்.

ஒருகால் இதற்கே சில தோஷங்கள் உண்டாதல் கூடும். க்ஷணிகங்களாகிய சில மனோ விகாரங்களைப் பார்த்துப் பா மார்த்த ஜிக்ஞாசையா மெனப் பிறழ்ச்சியாக எண்ணுகின்றனர். இஃது ஒருவகைத் தோஷமாம். இது நம்மிடத்து இருப்பது நமக்கே தெரியவரும். நம்முடைய ஜீவிதகாலத்தில் சிலகால் நமக்கு மிக நேச முடையோர் சிலர் இறக்கும்

போது பெரிதாகிய துர் அடிபட்டது போல் தோற்றுகின்றது. அப்போது இவ்வுலோகம் அநித்தியமா மென்றும் நம்பக்கூடாதது மென்றும், அதனால் நித்தியமாயும், உத்கிருஷ்டமாயு மிருக்கும் வஸ்துவை அடையத்தான் முயற்சி செய்தல் வேண்டுமென்றும் நமக்குத் தோற்றுகின்றது. சிறிதுகாலஞ் சென்றபின்னர் இக்கஷ்டங்கள் போய் நாம் முன்னிருந்த விடத்திற்றான் இருக்கின்றோம். நாம் எல்லோரும் இவ்வகை ஸ்மசான வைராக்யத்தைப் பரமார்த்த ஜிஞ்ஞாசை யென்றெண்ணி மயக்க மடைகின்றோம். எவ்வளவு காலபரியந்தம் இத்தகைய தற்காலத்திய மனோவிகாரங்களைப் பரமார்த்த பக்தியாக நினைக்கின்றோமோ, அது பரியந்தம் நமக்குண்மையான பக்தி கிடைப்பதின்றாம்; நாம் ஸற்குருவையும் கண்டு பிடிக்கமாட்டோம். அதனால் நாம் இவ்வளவுகாலம் சேவித்தும் நமக்கு ஒரு பயனும் கிடைக்கவில்லையே யென்னும் சங்கடத்தைக் கூறுவதற்குப்பதிலாக, பரமார்த்த ஜிஞ்ஞாசை நமக்குண்டா? இன்றா? என்றறிவதற்கு முதலிலேயே நாம் நமது அந்தக்கரணத்தைப் பரிசோதித்தல் வேண்டும். அப்போது நமக்குள் பெரும்பான்மையோரும் பக்குவிகளாகவில்லை யென்றும், பரமார்த்த ஜிஞ்ஞாசை நமக்கு வரவில்லை யென்றும் வெளிப்படும்.

குருவின் விஷயத்தில் இதனினும் பெரிய தோஷங்கள் [illegible]டக்கூடும். பல மூடர்களாயிருந்தும், அகங்காரத்தால் தங்களைச் சர்வஞ்ஞர்களென நினைப்போர் அநேகருளர். அன்றியும், அறிவிலியர்கட்கு உபதேசம் செய்வதற்குரிய பாரத்தையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனர். ஒரு குருடன் மற்றொரு குருடனுக்கு வழிகாட்டி இருவரும் குழியில் விழுகின்றனர்.

அவித்யாயாமந்தரே வர்த்தமாநா:
ஸ்வயந்தீரா: பண்டிதம் மந்யமாநா:
ஜங்கந்யமாநா: பரியந்தி மூடா:
அந்தேநைவ நீயமாநா யதாந்தா:

பொருள்:—"அஞ்ஞானத்தின் கண்ணே சூழ்பவர்களாகவும் தீரர்களென்றும் பண்டிதர்களென்றும் தங்களை நினைத்துக் கொள்பவராகிய மூடர்கள் குருடரால் வழிகாண்பிக்கப்பட்ட குருடனைப் போல் அங்குமிங்கு மலைந்தாடுப்பர் (முண்டகம் 1-2-8). இத்தகையர் உலகத்தில் நிறைந்திருக்கின்றனர். யாவரும் உபதேஷ்டாக்களாக ஆக இச்சிக்கின்றனர். எல்லாப் பிச்சைக்காரரும் ஒருகோடி திரவியத்தைத் தானஞ்செய்ய விரும்புவது போலவாம். இது எவ்வளவு பொருத்த மின்றியதாமோ அதுவும் அவ்வளவு பொருத்த மின்றியதாம்."

பிரபஞ்ச விநோதங்கள்.

(1) நபும்சகனுக்கு "அப்சரஸ்" போன்ற ரூபவதியும், லக்ஷ்மி போன்ற மங்கையர்க்கரசிக்கு ஒரு மூக்கறையனும், ஸ்திரீ புருஷர்களாக அமைகின்றார்கள்.

(2) மடையனிடம் உயர்ந்த புஸ்தகங்கள் தூங்குகின்றன!

(3) பண்டிதனிடம் ஆசாரமில்லை; ஆசாரமுள்ளவனுக்குப் படிப்பு வருவதில்லை.

(4) அக்கறையுள்ளவன் படிப்பதில்லை; அல்லது படிக்க முடியாமல் வறுமை பாதிக்கின்றது. முட்டாளுக்கோ, எல்லா விதமான சௌகரியங்களுமுண்டு. ஆனால் அவனுக்கு ஒரு எழுத்துக் கூட வாயில் நுழைவதில்லை! கடவுளே! உம்முடைய திருவிளையாடல்களுக்கு வந்தனம்.

(5) அனேகமாகப் பாலிய விவாகமே இக்காலத்தில் நடந்து வருகின்றது. அவர்களுக்குப் பிறக்கும் சந்ததிகளோ (14 வயதிற்குட்பட்ட மங்கைக்குப் பிறந்ததாகவே—அவளது துலசரீரத்தைப் போல்—பலமற்றுப் பிரமதேவனால் வார்க்கப்பெற்று) நிமிஷ வியாதிகொண்டனவாய்ப் பிறக்கின்றன. 5-வது வயதில் ஆங்கிலம் ஆரம்பம்; 16-வது வயதில் பிரவேச பரீக்ஷை. இப்பொழுது கல்யாணம் முடிந்து ஒரு குழந்தை பிறந்துவிடுகின்றது! பலத்தைப் பற்றிக் கேட்கவேவேண்டாம். கள்ளி வைரந்தான்!

(6) பிறந்த ஆண்குழந்தைக்கு ஆண்டு நிறைவு முடியுமுன், பெண் பேசிக் கல்யாணமாகிவிடுகின்றது. உபநயனம் முடிந்து குருகுலவாசமென்பது—கைலாசத்திலாவது—வைகுண்டத்திலாவது வரங்கித் தள்ளிப்போட்டு நடக்கும்படி கர்மசூர-ஆக்ஞைசெய்கின்றார்.

(7) உபநயனம் முடிந்த நான்காவது தினத்திலேயே கல்யாணம் செய்யப்படுவது பெரியோரின் ஆசைக்காகவா? [illegible] உபாத்யாயரின் வரும்படிக்காகவா? அல்லது பா[illegible]வாயின் கன்னி[illegible]குக்காகவா?

(8) "விதவாவிவாஹஞ் செய்யலாம்" என்பது சீர்திருத்தக் காரர்களின் அபிப்பிராயம். "கூடாது; [illegible] [illegible]ங்களுடைய

குடும்பத்திற்குத் தோஷை அமைத்துப்போட்டுச் செக்கு மாட்டாக உழைக்கப் பிறந்தாளேயன்றிப் புனர்விவாஹஞ் செய்து, அனுபவிக்குவதற்கல்ல” என்பது சாஸ்திரத்தை மறந்த பெரியோர்களுடைய அபிப்ராயம். இதைப்பார்த்தார் காந்தர். அவர்மனதிற்கும் பின்வருமாறு ஒரு யுக்தி புலப்பட்டது “ஆகாரத்திற் கேற்றவியவஹாரமுண்டு. அதை மாற்ற முடியாது. முன்காலத்தில் எல்லோரும் 25 வயதுவரை குருகுல வாசஞ்செய்து வந்தார்கள். பிறகு இஷ்டமிருந்தால் 30 வயதில் கல்யாணமாகும். சிற்றின்பத்தில் அவர்களுக்கு இயற்கையான ஆவேசமில்லாமலும்-வைராக்யத்தையே முக்யமாகக் கருதியும் வந்தனர். பிறகு சாஸ்திரசம்மதப்படி தங்களுடைய இன்பங்களை அடைந்து வந்தனராயினும், அவர்களுடைய சரீரபலமும் மனோபலமும் உரு வெடுத்தனபோல் குழந்தைகளும், நல்ல பல சாலிகளாயும், புத்தி (மேதா) வான்களாயும் பிறந்தனர். ஒருகால் அவர்கள் (காமசாஸ்திர — ஆயுர்வேதச் சட்டங்களுக்குத்) தவறிய நடப்பதில்லை யாதலால் அவர்களுக்குள் — அப்படியுள்ளான சக்தி யுண்டாக அநியாயமே இல்லை. ஏதேனும் உண்டாகுமானால் அதைக்கர்மத்தின் தலையில் வைத்து பால்யத்தில் விதவைகளானால்— அவர்கள் புருஷனுடைய சம்பந்த மடையாதிருக்கும் பக்ஷத்தில்— அவர்களுக்குத் திரும்ப விவாகஞ் செய்து விடலாம் என்பதும் சட்டமாக ஏற்பட்டது. அல்லது அந்த ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கையாகவே வைராக்ய மிருந்தால்— அவர்கள் பரலோக நன்மையை உத்தேசித்து நடந்து கொள்ள வேண்டியவர்களா யிருந்தால்— அவர்களுக்குச் சில உத்தமமான தர்மங் (கடமை)கள் அமைக்கப்பட்டன. [உடன் கட்டையென்பது பூர்வகாலங்களில் எங்குமே யில்லையாதலால் விதவைகள் உயிரோடிருப்பதுமுண்டு. ஆனால் அபிப்ராய விவாதம் இல்லாததால் “விதவைக் கூட்டமாகவே” பெருகியிருக்கவில்லை] இக்காலத்திலோ— வரவர ஜனங்களின் சரீர சுத்தி முதலிய ஆசாரக் குறைவினாலும், பிராணாயாமம்— நித்யகர்மம், க்ரியோபாசனை முதலிய— சரீரபலத்தை யளிக்கும் கர்மானுஷ்டானங் குறைந்து விட்டதினாலும், — சாஸ்திரத்தில் விலக்கப்பட—பலஹீனந்தருகின்ற — ஆஹாரத்தையே உட்கொள்ளுவதினாலும் சாவிவாஹமானது அன்னைபோல் பெண்களெல்லாம் பன்னிரண்டு வயதாகுமுன் குட்டிதள்ளி விடுகின்றனர். “பிஞ்சில் பழுத்தால்

வெப்பம்" என்பது உண்மை, சரீர அவயவங்கள் விருத்தியடையாத பருவத்தில்— ஸ்திரீ புருஷசம்பந்தம் ஏற்படுவதாலும்—அவர்களுக்கு மனத்திலோ—அல்லது சரீரத்திலோ பூர்ணமான வலியில்லாததினாலும்—பிரசவிக்க முடியாமல் பல ஸ்திரீகள் இறந்து விடுகின்றனர். அல்லது அதிசீக்கிரத்தில் உலக சுகங்களை வெறுக்கின்றனர். பின் சந்ததிகளைக் காப்பாற்றச் சக்தி யிருப்பதில்லை. அல்லது அந்தக்குழந்தைகளுக்குப் பாலில்லாமல்போய்விக் கஷ்டப்படுகின்றன. இந்த காலத்திற் செல்லாம்—ஆங்கிலப் படிப்பில் முதன்மைபெற வேண்டி—(குருகுலவாசம் போன்ற காலேஜ்களில்-ஸ்திரீ சகவாசமில்லாத இடங்களில் படிப்பு விருத்தியாகுமென்பதை மறந்து) காலேஜ்களும்—துஷ்டர்போர்வழிகளும் நிறைந்த டவுன்களுக்கு அனுப்பி கலாசாலைகளில் ஸ்திரீகளுடன் படிக்கச் செய்யும் பொழுது சிறுவர்களின் சரீர மனோபலம் பூராவும் இக்கூட்டுமுறைக் கல்வியினால் உறிஞ்சப்படவே—நூறுவயதுப் பாட்டியைப்போல்—ஏன் அவள் கூட ஏகாதசி விரதம்இருக்கவும்-குளிப்பதுவிடை செய்யவும் சகிப்பதில்லை! மெது சிறுவனோ நடப்பதற்கே இடறிவிழுகின்றான்! கண் ஜாடிபோட்டால் கண்தெரிவதில்லை! காப்பித்தலைவலி பொறுக்க முடியவில்லை! அந்தப் பாட்டியை இவனைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ மேலென்று சொல்லவேண்டும். தண்டத்திற்கு (வீணிற்கு அல்லது கம்பின் உதவியிரும்பும்) ஆளாகின்றான்! பால்யவிவாஹம் அநேகமாகவொழிவது ஆங்கிலம் படித்த வாலிபர்களிடையாம். வயதாகிவிட்டால் வரதக்ஷிணைப்பிசாசு பிடிக்குமென்று (பெண்ணினைப்) பெற்றோர் பயந்து பெண்ணை எங்காவது தள்ளிவிடப் பார்க்கின்றார். இந்த காலத்திற்செல்லாம் ஆங்கிலவாலிபன் அந்தக்குறுடு புகுந்து விடுகின்றான். பெண்ணின் கதி அதோ கதிதான். பெண் பெரிய மனுஷியாக 6 மாதம் செல்லுமா! முதலாவது இக்கப்பெண் விதவையானதற்கு என்ன காரணம்? என்று சிலபெரியோர் சொல்லுகின்றனர்! கர்மம் (வினை) என்றால் யாருடையது என்று கேட்கவேண்டும்? சட்டப்படி விசாரித்தால் 13 வயதாகும்பொழுதுதான் "கர்மங்கள் அவரவருடையன என்று சொல்லவேண்டும்! முதலாவது இவர்கள் செய்யும் வினைகளே செல்லாது; ஆயுள்ளைப் பரீக்ஷைசெய்ய முன்னோர்கள் பலவழிகள் அமைத்திருக்கின்றனர். ஜோதிஷத்தை உண்மையாகச் சொல்வோருமில்லை! பார்ப்போருமில்லை! அதனாலேயன் அப்

படிக்கவைவிட்டவர்கள் என்று கேழ்ப்போருமில்லை. ஆனால் சோதி டமே அழிந்து விடுகின்றது. கர்மம் இன்னும் வரவில்லை யென்று ஆதரிப்பாரின்றி—விதவை சொத்துப்போல் ஒரு சவிகாரமகனை எதிர்பார்க்கின்றது! இது நிற்க. புரோஹித (உபாத்யாய)ர்களோ செய்கின்ற அக்கிரமங்களுக்குக் கணக்கில்லை! பொய்சாக்ஷியைச் சாதிப்பதும், லஞ்சம் வாங்குவதும் தொழில்! புரோஹித மந் திரத்தின் அர்த்தமோ அவருக்கே தெரியாது! (ஏன்? அவரு டைய உபாத்தியாயருக்குக்கூடத் தெரிந்திரா தென்னலாம்!) மாப்பிள்ளைப் பையனுக்குப் "பிராஹ்மணன்" என்ற சொல்லை யாரேனும் மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்தால் சுலபமாகச் சொல்லி விடுவான்! (ஆனால் கல்யாணமான)கான்காலத்து இனமே கல்யாண மாகிவிட்டதால்—சந்தியா வந்தன மென்பது வாத்யாரிடமே தங்கிவிடும். பெண்ணுக்குக் கணவனைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. ஆனால் அவன் பி. ஏ. முதல் வகுப்பில் தேறின செய்தியும்-அவன் சாந்தால் இறந்துபோன தந்தியும் ஏககாலத்தில் கிடைத்தது. தனது சுற்றத்தார் "தன்னைக் கட்டியபோழுதுதான் தெரி யும்!" ஆகா! என்ன பரிதாபம்! "தேவலோக வாசியான என க்கு இதொன்றும் தெரியாது. எங்களுலகத்தில் இத்தகைய துன் பப்பூண்டே இராது. நாங்கள் இன்ப உலகில் மகிழ்ந்து கடவுளை ஆராதிக்கின்றோம். ஆயினும் பூலோகம் பார்த்து வெகு நாளாச பிறகே, ஒரு முறை பார்த்துப் போவோம்!" என்று வந்தேன். பார்க்கப்பார்க்க அக்கிரமங்கள் அதிகரிக்கின்றன! பெண்ணுக்குத் தன்னறிவு வராதகாலத்திலே—அவன் குடியனோ, தடியனோ, கெட்டையனோ, குட்டையனோ, ஸொரூபியோ, குரூபியோ, குண முள்ளவனோ, துர்க்குணியோ, எளியனோ, வலியனோ, கறுத்த வனோ, செவத்தவனோ, லக்ஷாதிகாரியோ, பிக்ஷாதிகாரியோ, பண்டிதனோ, மூடனோ, நல்லகுலமோ, கெட்டகுலமோ, மாமன் மாமி எப்படியோ; காடோ, நாடோ, இந்தியாவிலோ, பர்மா விலோ, பெண்ணுக்கு விவாஹம் செய்கின்றனர். அதற்கு ஒன்றுமே தெரியாது. விவாஹத்தில் வைதிகச்சடங்குகள் நடத்த சாவகாசம் இருப்பதில்லை! குளிச்சியிலிருந்து சகல விதமான வைதிகச் சடங்குகளையும் "வாத்யார் நடத்தும் படி" மாப்பிள்ளை ஆக்ஞைசெய்வார்! இந்த விவாஹம் எந்த சாஸ்திரப்படி நடத்தப்பட்டது? இது செல்லுமா? பெண்களை

மனப்பூர்த்தியாகப் புருஷன் வரித்தானா? அல்லது, பெண், தானாகவே புருஷனை அன்போடு நாயகனாக நினைத்தாள்? இவை யொன்றும் கவனிப்பாரில்லை. பெண்களின் கண்ணீரால் பூதேவி கலங்குகிறாள்! தர்ம தேவதை கதறுகின்றாள்! உண்மையான விவாஹமும்-கிருஹஸ்த தருமமும் எங்கோ கிராமாந்தரங்களில் இருப்பதால் தர்ம தேவதையும் கிராமங்களிலேயே வசித்து வருகின்றாள். ஒருவனது மனைவி-10-வது வயதில் இறந்துபோனாள். இறந்த (15)வது தினத்தில் திரும்பவும் அவன் மணமகனாக விளங்குகின்றான்! இதற்கு மட்டும் சாஸ்திரம் படித்துப்பார்க்கவும்-வயது வராத அத்தனை இளம்பருவத்தில் கல்யாணமாகிக்-கணவனை இழந்துவிட-அவள் விஷயத்தில் வேதசாஸ்திரங்களும், கருணைபுடன்-புனர்விவாஹத்திற்கு இடங்கொடுக்க-அதற்குள்ளே, முன்னைப்புத்திரர் கூற என்ன நியாயமிருக்கின்றது? ஆனால் புனர்விவாஹத்திற்கு ஆதாரமான சாஸ்திர வசனங்களைச் சில வேறு யுகங்களுக்காக ஏற்பட்டவை யென்றும், கலியுகத்திற்கல்ல வென்றும் - கலியில் அநுஷ்டித்தால் தர்மக் குறைந்துவிடு மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அது முரட்டடியான பேச்சு. எப்படியெனில் யோகம் என்றால் கலியுகத்தில்தான் "அபராதுறுண் மார்பர் இறக்கின்றனர்; வித்வான்கள் பெருகுகின்றனர்; முன் யுகங்களில் ஜனங்களுக்கு ஆயுசு நூற்றுக் கணக்காக உண்டு. இதற்கு ராமாயணம் உத்தரகாண்டத்தில், ஒரு பிராம்மணன் அற்பாயுசாகப் போன தனையன் பின்னர் அவன் செழுத்தினைப்பும் ஸ்ரீராமசந்திரனுடைய திருவாக்குமே சாக்ஷி. நான் அப்பொழுது நேரில் பார்த்தவன். அக்காலங்களில் இவ்வளவு அக்கிரமங்களில்லை. ஆகவே ஒரு பெண்-விதவையாகித்தனது உடல் சுகங்களை-அறிவதாகவும்-இல்லாமற்ற கணவனாகவும்-கருதாமல் ஒரு பிள்ளைச்சனியோ அல்லது ஒரு பேச்சனியோ பெற்றுச் "சப் பாத்தி மக்களின் சேர்க்கை சிசுஹத்தி செய்து-அனேக பாவத்தைச்செய்து-நரகத்தைச் சம்பாதிப்பது மேலோ? அல்லது மேற்கூறியபடி (சாஸ்திர முறைப்படி) விவாகமாகாதவளும்-தர்ம சாஸ்திரம் கூறுகின்றபடிக்குத் திரும்ப விவாஹத்திற்கு யோக்கிய மானவளும்-தன் நினைவே-தனக்குத் தெரியாத காலத்தில் தந்தையினால் கலியாணஞ் செய்யப்பட்டவளுமான ஒருத்தி-தான் (சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றபடி)-இக்குவிதமான ஆபத்துக்களில்

ஒன்பதுக்கு உட்பட்டதான் - அக்கினி சாக்ஷியாக ஒரு கணவனை மணக் சாக்ஷிக்கு விரோதமில்லாமல் வரித்து (விவாஹஞ்செய்து) கொள்ளுவது மேலா? அல்லது அவனுடைய. ஸ்வர்க்க நரகங்களுக்கு (அவளுக்குப்) பாத்யமிருப்பது உண்மையா? அல்லது மற்றவர்களின் அபிப்ராயப்படி (அவள் - இரகசியமாக அக்கிரமஞ்செய்தால்) தர்மராஜா மன்னித்துவிடுவாரா? அல்லது அவர் தன்னை ஒருவருக்கு அர்ப்பணஞ்செய்துகொள்ள பாத்யமுள்ளவளா? இல்லையா? (அந்த ஆத்மாவை ஒவ்வொருவரும் - தன்னுடையதாகப் பாவித்து ஆராய்ச்சி செய்க). ஆனல், என்னுடைய புத்திக்கு எட்டினமட்டும் இக்கஷ்டங்களை யெல்லாம் நான் முன்னமேயே என் தபோபலத்தினல் அறிந்துகொண்டேன். மற்ற, சட்டஞ்செய்யும் (ஸ்ருதிக்காரரான) மஹாஷிகளிடமும் இதைப்பற்றி யோசித்தேன். எல்லோரும் என்னைப்போலவே நினைத்தனர். ஒருத்தி (ஒருவன்) செய்கின்ற பாவமெல்லாம் மனத்தினலேயே யன்றிச் சரீரத்தினல் அல்ல. உலகம் சரீரத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றது. மனத்தை அடக்க அதனல் முடியாது. மனமானது பாவஞ்செய்துகொண்டேயிருக்கின்றது. புருஷர்கள் செய்கின்ற அக்ரமங்களுக்குக் கேள்வி முறையில்லை. "எங்குப் பார்த்தாலும் பணத்தாசை! பிராமணவாலிபன் செருப்புப் பதனிடுந்தொழில் கற்கச் சீமைக்குச் செல்லுகின்றான்; பிராந்திஷாப் வைக்கின்றான்; சோற்றுக்கடை வைப்பதென்றால் சுவர்க்க பதவியென்று நினைக்கின்றான். ஞான யாகங்கள் ஒழிந்தன. தேவர்களைக் குறித்த பிரார்த்தனைகள் - கிரியைகள் சீர்குலைந்தன. அவைகளைக் கவனிப்பதுயார்? வீண் மதச்சண்டைகள் பெருத்தன. தேவசாஸ்திரங்களைக் கசடறக் கற்போரும் கேட்போருமில்லாமல் அவை "கறையானல்" ஆம்சோதனைக்குச்சென்றன. செய்யவேண்டிய சற்கிருத்தியங்கள் பலகுன்றியிருக்கின்றன. அவைகளைப் பிராமணர் கவனிப்பதேயில்லை. ஸ்திரீகளின் - தவறுள்ள அக்ரமங்களை - சோர்களுடைய சேர்க்கையைக்கூட - மறைத்து அவர்களைத் தங்கள் குடும்பங்களிலேயே வைத்துக்கொள்ளுகின்றனர். அவர்களின் மூலமாகச் சங்கர (கலப்பு) சாதி பெருகுவதில் தடையில்லை. அப்படிச் சமூகம் - அநீதியாகிற குறைப்புண்ணுக்கு இடங்கொடுப்பதைக் காட்டிலும் - அக்கினி சாக்ஷியாக "நானும் நான்கு வேதங்களும் - 28 தர்மசாஸ்திரங்களும் இன்னும் பலஇதிஹாசபுராணங்களும் கூறியுள்ளபடி" ஓர் உத்தம நாயகனுக்குப் (பர்த்

காவினது சேர்க்கை யடையாது விதவையான பெண்களுக்கு விவாஹஞ்செய்வது சாஸ்திரசம்மதமேயாகும். இதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள் "பூறு விரவாலயத்தில்" அச்சிட்டிருக்கின்றனர். சந்தேகங்களுக் கிடமில்லாமல் விஷயம் விளங்கும். ஒவ்வொரு ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களும் இதைப்பற்றித் தற்காலம் (ஸ்திரீகளுக்கு நேர்ந்திருக்கின்ற கொடுமைகளைக்) கருணையுடன் கவனித்துப் பத்திரிகைகளில் சர்ச்சை செய்யவேண்டியது மிகு முக்யமாகும்". மற்றுமுள்ள சில விஷயங்களைப் பின்னர் தெரிவிக்கின்றேன். இங்கு ஸ்ரீநாரத மஹரிஷி ஆலோசித்து முடிவு செய்த விஷயங்களைச் சட்டஞ்செய்யும் மஹரிஷிகள் எல்லாருடனும் கலந்து ஆங்காங்குள்ள பண்டிதர்களுக்கும் இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்து சாஸ்திரசம்பந்தமான ஒரு பெரிய மஹா ஸபைகூடப் போவதைக்குறித்து "ஹிமாலயத்திற்குப் போயிருக்கின்றார். உலக நன்மையை உத்தேசித்து இந்த விஷயத்தை எல்லோருக்கும்படி என்று என்னிடம் சொன்னார். இது விஷயமாக எல்லோரும், சுருதி-யுக்தி-அநுபவங்களுடன் யோசியுங்கள். வந்தனம். நாரதர் ஆரம்பித்த காரியம் வீண் போகுமா? முடிவில் நன்மையே. இங்ஙனம் காற்றுக் கடவுள்.

கர்ணன்.

(முன்தொடர்ச்சி)

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

இவன் இங்ஙனமிருக்கத் திருதராட்டிரனுடைய தம்பியாகிய பாண்டு ஒருகால் குந்தி, மாத்திரி என்னும் தன் மனைவியர் இருவரோடும், சில மெய்க்காவலரோடும், வேடுவரோடும் இமயமலைச் சாரலிலுள்ள காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்று அக்காட்டிற்றானே சில வருடங்கள் தங்கியிருந்தனன். அங்குக் குந்தியானவள் தருமன், பீமன், அர்ச்சுனன் என்று மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றனள். மாத்திரிக்கு நகுலன், சகாதேவன் என்று மைந்தரிருவர் பிறந்தனர். அத்திருப்புரியில் திருதராட்டிரனுக்குத் துரியோதனன், துச்சாதனன் முதலிய நூறுபிள்ளைகளும், துச்சலை என்னும் ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள். அம்மைந்தர்கள் அனைவரினுக்

தருமன் மூத்தவன்; துரியோதனன் தருமனுக்கு இளையவன் மற்றபேர்க்கு மூத்தவன். காட்டிலே பாண்டு ஏதோ காலகதியாற் பரலோக மடைந்தனன்; அப்போது மாத்திரி தன் மைந்தர்களிருவரையும், தன் பெரிய தந்தையின் புத்திரியும், தன் சக்களத்தியுமாகிய குந்தியினிடம் ஒப்புவித்து விட்டுவிட்டுக் கட்டையேறினள். பிறகு குந்திதேவி அவ்விருவருக்குஞ் செய்யவேண்டிய சடங்குகளையும், சாமக்கிரியைகளையும் தன் மைந்தர் இவர்களாலுஞ் செய்வித்து முடித்தனள். பிறகு சதசிருங்கர் என்னு முனிவர் அம்மைந்தர்களோடு அக்குந்திதேவியை அத்தினாபுரிக்கு அழைத்துச் சென்று திருதராட்டிரன் பாற் சேர்த்துவிட்டுத் தம்மிடஞ் சென்றனர்.

மூன்றாம் அத்தியாயம்.

திருதராட்டிரன் தன் தம்பியாகிய பாண்டுவை நினைத்து மிகவும் வருந்தி அம்மன்னன் மைந்தர்கள் ஐவரையுங் கட்டித் தழுவி அவ்வருத்த நீங்கினன். அவ்வண்ணமே வீட்டுமர் விதுரர் முதலியோரும் பாண்டு மன்னன் இறந்ததைப் பற்றிப் பெரிதும் வருந்தி அவன் மைந்தர்களைக் கண்டு தழுவி ஆனந்தக் கண்ணீர்ச் சொரிந்தனர். பிறகு பாண்டுவின் மைந்தர்கள் ஐவரும், திருதராட்டிரன் மைந்தர்கள் நூற்றுவருங்கூடி ஒரு நறும்புனற்றடத்தில் இருந்து பொருந்திவளரும் தாமரையும் அல்லியும் என வளர் வாராயினர்.

இவர்கள் இங்ஙனமிருக்க ஸ்ரீ கண்ணனையும், பலராமனையும் ஈன்றவராகிய வசுதேவரும், மற்ற குந்திபோசர் என்னும் அரசர்களும், தத்த மனைவியருடனும் மைந்தருடனும் அத்தினாபுரியை வந்தடைந்து வீட்டுமர், திருதராட்டிரன், விதுரர் முதலியவர்களையும் குந்திதேவியையுங்கண்டு பாண்டு மரித்த செய்தியைப்பற்றி வினவி அவர்கள் உள்ளத்தேற இன்மொழிகள் புகன்று பாண்டுவின் மைந்தர்களைத் தழுவிக்கொண்டு களிகூர்ந்து கண்ணீருகுத்தனர். பிறகு அவர்கள் தங்கள் நகரத்துச் சென்றார்கள்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

இங்ஙனஞ் சில நாட்கள் செல்லத் துரியோதனன் பீமனது பலத்தைக்கண்டு அவனிடம் பெரிதும் பொறாமைகொண்டனன். அவன் கர்ணனுடைய பராக்கிரமத்தைக்கண்டு அவனைத் தன்

அரிய கண்டனுக்கொண்டான். ஒரு நாள் மாலை பாண்டவர்களும், துரியோதனனும், அவனுடைய தம்பியரும், கர்ணனும் கங்கைக்குச் சென்று நீரில் விளையாடி மீண்டு அங்குத் தமக்காக அமைக்கப் பட்டிருந்த ஒரு மாளிகையடைந்து உண்டு உறங்கினர். அன்று நள்ளிரவில் துரியோதனன் கர்ணனோடும் தன் தம்பியரோடும் யோசித்து வீமனுடைய கைகால்களை ஒருவலிய கயிற்றினால் நன்றாக் கட்டிக்கொண்டு போய் அக்கங்கையாற்றிற் போட்டு விட்டனர். ஆற்றில் விழுந்த வீமன் தூக்கந்தெளிந்து நிமிர்ந்து பார்த்து உடனே கயிற்றைத் துண்டு துண்டாக அறுத்தெறிந்துவிட்டு நீந்திவந்து கரையைச் சார்ந்து தன் வீட்டிற்குச் சென்றனன்.

மீண்டும் துரியோதனன் வீமனைக் கடிக்கும்படி பாம்புகளை அவன்மீது விட்டனன். வீமன் அவற்றை மூட்டைப்பூச்சிகளை நசுக்குவதுபோல் நசுக்கி எழுந்தனன். பிறகு மற்றையோருந் துயிலுணர்ந் தெழுந்தனராக அனைவரும் நகருக்குச் சென்றனர்.

மற்றொருநாள் துரியோதனன் கர்ணனோடாலோசித்துக் கங்கையாற்றில் கரைக்குச் சிறிது தூரத்தில் ஒருபால் கழுகுகளை வரிசையாக நீர் மட்டமாக நடுவித்தப்பின் வீமனிடம் சென்று "வீமா! நாம் இன்று கங்கையாற்றிற் பாய்ந்து விளையாடுவோம்; வா" என்று அழைத்தனன். அவ்வஞ்சகத்தை யுணராதவனாகிய வீமன் அங்ஙனமே அவனுடன் சென்று அவ்வாற்றிலிறங்கி விளையாடத் தொடங்கினன். அப்போது அவ்வாற்றில் ஒரு பக்கம் நீர் மட்டத்தில் வண்டுகள் படிந்திருத்தலைக் கண்டு அங்குக் கழுமுட்கள் வரிசையாக நாட்டப்பட்டிருத்தலை அறிந்துகொண்டு கரையேறி வீட்டிற்கு வந்து விட்டனன்.

மற்றொரு நாள் துரியோதனன் வீமனுக்கு விருந்து செய்விக்க எண்ணினவன்போல் நடித்து அவனை யோரிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விடங்கலந்த தின் பண்டங்களைக்கொடுக்க அவன் அவனது கபடத்தை யறியாமல் அவற்றை உண்டு மயக்க முற்றுத் தரையில் விழுந்தனன். உடனே துரியோதனன் அவனைக்கயிற்றாற் கட்டிக்கொண்டு போய்க் கங்கை யாற்றில் வீழ்த்தி விட்டான். அங்ஙனம் அவ்வாற்றில் வீழ்த்தப்பட்ட பீமன் அதில் மூழ்கிப் பாதலத்திற்குப்போக அங்குள்ள பாம்புக்குட்டிகள் பீமனைக்கடித்தன. அவற்றின் பற்களின் விடத்தினால் பீமன் முன்

ணுண்டவிடம் நீங்கப்பெற்றது. உடனே பீமன் மயக்கந் தெளிந்து தன் உடலிற் பிணிக்கப்பட்டுள்ள கயிற்றை அறுத்தெறிந்துவிட்டு நின்றான். அதனைக்கண்ட நாகர்கள் சிலர் விரைந்தோடி வாசுகி என்னும் தம்முடைய அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அவ்வரசன் பீமனைத் தன்பால் வருவித்து அவன் வாயுவின் மைந்தனென் றறிந்து அவனுக்கு அமுதம் கொடுத்தனன். அவ்வாயுமைந்தனும் அதனை யுண்டு இன்புற்று எட்டுநாள் அங்குத் தங்கியிருந்து அந் நாகர்களின் உதவியினால் கங்கையின் கரையைச் சார்ந்து பின் நகரை யடைந்தனன். அவனைக் காணாமையின் கவலையுற்று துயர்க்கடலில் ஆழ்ந்திருந்த குந்தியும் தருமர் முதலிய உடன் பிறந்தோரும் அவனைக்கண்டவுடன் துயர்க்கடலினின்றுங் கரை யேறிக் களிப்பென்னும் பெருங்கடலிற் படிந்தனர்.

பிறகு பாண்டவர்களும் துரியோதனன் முதலிய கௌரவரும் பீஷ்மருடைய கட்டளையின்படி கிருபாசாரியரிடம் வில் வாள் முதலிய போர்க்கலைகளைச் சிலகாலம் பயின்றிருந்து பிறகு அவர் தங்கையின் கொழுநராகிய துரோணாசாரியரிடம் நன்கு பயின்று தேறினார்கள். அவர்களுள் பாண்டவர்களே எல்லாக்கலைகளினுஞ் சிறந்து விளங்கினார்கள். அவருள்ளும் அருச்சுனன் வில்வித்தையில் யாவரினுஞ் சிறந்து இவனுக்கிணையாவர் இலர் என்னும்படி விளங்கினன். இன்னும் அவர்களின் திறமையைக் கண்ட துரியோதனனுக்குப் பொறாமை மற்று மிகுதியாக ஓங்கி வளர்வதாயிற்று. இங்ஙனமிருக்கப் பீஷ்மர் அம்மைந்தர்களின் போர்த்திறனைக்காண வெண்ணி பல மன்னரையும் மற்றுந் தக்கோர் பலரையும் வருவித்து ஒரு சபை கூட்டி அச்சபையில் திறத்தினைக்காட்டும்படி அம்மைந்தர்களுக்குக்கட்டளையிட்டனர். அம்மைந்தர்களும் யானை, தேர், குதிரை முதலியவற்றில் இவர்ந்து அவற்றைப் பல கதிகளாகச் செலுத்திக்காட்டிச்சபையிலுள்ளார வியக்கும்படி செய்தார்கள். பிறகு அவர்களிற் சிலர் வாட்போர் புரிந்தனர். சிலர் வேல்கொண்டு பொருதனர். சிலர் சக்கரங் கொண்டு சுழற்றினர். சிலர் சூலங்கொண்டெதிர்த்தனர். மல்யுத்தஞ் செய்தனர். இங்ஙனம் அம்மைந்தர்களிற் பலர் அப்பொய்ப் போரில் தத்தம் திறத்தினைக்காட்டியபின், பீமனும் துரியோதனனுங் கதையை யேந்திப் போரரங்கில் வந்துநின்று சபையினர்க்குப்புரியவேண்டிய வழிபாட்டினைப் புரிந்து பிறகு போர்செய்யத்

-தொடங்கி இடிவிழுதல்போல் கதைகோல் கதையை எற்றி மண்டலமாகச் சுழன்று பலதிறத்துத் தொழிற்றிறங்களால் தம் போர்த்திறத்தினை யாவருந் திடுக்கிடும்படி காட்டினர். இதிது கோத்திறமெல்லாம் அவர் தம் பொய்ப்போர் மெய்ப்போராகவே மாறுவதாயிற்று. துரோணாசாரியர்தம் மைந்தராகிய அசுவத்தாமர் அக்குறிப்பினை யுணர்ந்து உடனே அவர்களை விலக்கினர்.

பிறகு அருச்சுனன் வில்லேந்திப் போரரங்கில் வந்துநின்று அனைவர்க்கும் வந்தனம் புரிந்து வில்லிற் பாணங்களைத் தொடுத்து இவனுக்கு நிகரானவர் ஒருவரும் இல்லை என்னும்படி பற்பலவிதமாக எய்து தன்திறத்தினைக் காட்டினான். அதைக்கண்ட சபையோர் அனைவரும் "அரிது, அரிது இங்ஙனம் பாணங்களை எய்தல் எவர்க்குமரிதேயாகும். அருச்சுனன் வில்லாளிகளில் தலைசிறந்தவனாயினன். ஆம், ஆம், இவன் புகழ் எண்டிசையினும் பரவும்." என்று அவனைப் பலவாறு கொண்டாடினார்கள்.

அங்ஙனம் சபையோர் அருச்சுனனைப் புகழ்தலைக் கேட்ட கர்ணன் விரைந்து போரரங்கில் வந்து நின்று துரோணரை வணங்கி அவர் அநுமதியைப் பெற்றுச் சிங்கநாதஞ் செய்து வில்லை வணங்கி முன் அருச்சுனன் எந்த எந்தவிதமாகப் பாணங்களை எய்தானோ அந்த அந்த விதமாகவே அவனினும் பதின்மடங்கு அதிகமான திறத்தினோடு பாணங்களை எய்து நின்றனன். சபையோர்கள் அவன் எய்த கணைகளின் திறத்தினைக் கண்டு "ஆகா! வியப்பு, வியப்பு, இவன் இணையில்லாத வீரன் என்று கொண்டாடினார்கள். அருச்சுனன் அவனது திறத்தினைக்கண்டு நாணங் கொண்டனன். துரியோதனனுக்கு மிக்க களிப்புண்டாயிற்று."

பிறகு கர்ணன் அருச்சுனனை நோக்கி, 'வீர! வருக, நாம் இருவரும் விற்போர் புரிவோம்' என்றழைத்தனன். அதைக் கேட்ட அருச்சுனன் சினங்கொண்டு கர்ணனை நோக்கி, "நீயோ! என்னோடு எதிர் நின்று போர்புரியும் தகுதி வாய்ந்தவன்? என்றான். அதைக்கேட்ட கர்ணன் மிக்க சீற்றங் கொண்டு சீறி 'அடா! சிறு பயலே! இப்போதே உன் செருக்கினை அடக்கி உன் முகத்தாமரையினால் போர்க்களப் பூசை புரிகின்றேன்' பார்? என்றான். அதைக்கண்டு அனைவரும் 'நிகழப்புகுவது இஃது யாதாய் முடியுமோ' என்று கலங்கினார்கள்.

அப்போது கிருபாசாரியர் எழுந்து கர்ணனை நோக்கி 'இளைஞனே! நீயோ சூதனுடைய பிள்ளை. அவனோ இப்பெரிய நாட்டினையாளு மன்னர் மைந்தன். அங்ஙனமிருக்க நீ அவனை எதிர்த்து இங்ஙனம் பேசியது உனக்குத் தகுதியாமோ' என்றனர். துரியோதனன் நோக்கி "அடிகாள்! தாங்கள் இங்ஙனம் ஒரு சிறந்த வீரனை இழித்துரைத்தல் தகுதியாமோ?

"கற்றவர்க்கு நலனிறைந்த கன்னியர்க்கும் வண்மைகை
யுற்றவர்க்கும் வீரனென் றுயர்ந்தவர்க்கும் வாழ்வுடைக்
கொற்றவர்க்குமுண்மையான கோதின் ஞான சரிதராம்
நற்றவர்க்கு மொன்றுசாதி நன்மை தீமையில்லையே"

"அரி பிறந்த தன்று தூணி லாறும் வேயி லாயினுஞ்
பரவை யுண்ட முனியுமிப் பரத்து வாசன் மைந்தனும்
ஒருவை பின்கண் முற்பிறந்த தொண்சரத்தி னல்லவோ
அரிய வென்றி முருக வேளு மடிகளும் பிறந்ததே"

என்று இங்ஙனம் பல இனிமையான உண்மை நெறிகளைக் கூறிக் கர்ணனுக்கு முடி சூட்டி அவனை அங்க தேசத்துக்கு அரசனாக்கினான்.

பிறகு பீஷ்மர் முதலியோர்கூறிய இன்மொழிகளால் அருச்சுனனும் கர்ணனுஞ் சினம்நீங்கினர். அங்கு வந்திருந்த மன்னரனைவரும் தங்கள் தங்கள் நாட்டை யடைந்தார்கள். மற்றையோரும் தத்தம் உறைவிடஞ் சார்ந்தனர். அன்று தொட்டுக் கர்ணன் புகழ் எங்கும் பரவுவதாயிற்று. இராஜகிருகம் என்னு நகரத்தரசன் மகளாகிய சுவர்ணரேகை என்பவள் கர்ணனுடைய பராக்கிரமத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தன் தந்தை முதலியோர் தடுத்தும் கேளாமல் அவனை மணந்து கொண்டனள். பிறகு அவள் இரண்டு மைந்தர்களை ஈன்றனள்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஒருநாள் திருதராட்டிரன் பீஷ்மரோடும் விதுரரோடும் ஆய்ந்து தருமர்க்கு முடிசூட்டி அவரை இளவரசாக்கினான். அதனைக்கண்ட துரியோதனன் மனம் பொறாமல் திருதராட்டிரனிடஞ் சென்று "எந்தையே! உம்முடைய ஆளுகையை உமது முதன் மைந்தனாகிய எனக்கு அளிக்கவேண்டுவதே முறைமையா

யிருக்கவே உமது தம்பியின் புதல்வனாகிய யுதிட்டிரனுக்கு அளித்ததற்குக் காரணம் யாது?'' என்று கேட்டனன்.

இதைக்கேட்ட அவன் தந்தையாகிய திருதராட்டிரன் என்னருமைமதலாய்! அரசர்கள் தம்முடைய மூத்தமைந்தன் குருடு முதலிய அங்கக்குறை யுடையவனாயிருப்பின் அரசினை அவனுக்கு அளிக்காமல் அவன்றன் இளையவனுக்கே அளிப்பார்கள்; பகை மன்னரை வென்று தங்குடிகளைக் காக்கு முறைமையின்படி தம்மாணையைச் செலுத்துதல் குருடு முதலிய அங்கக்குறை யுடையவரால் முடியாதென்பது கருதியே. யானோ பிறவிக் குருடனாய்ப் பிறந்தேன். ஆதலின் அம்முறையின்படி அரசு என் தம்பியாகிய பாண்டுவுக்கே யுரியதாகும். அங்ஙனம் இருக்கவும் என் தம்பியாகிய பாண்டு என்னிடம் வைத்த அன்பினால் என்னை அரசனாக்க விழைந்தனன். யான் பேருக்கு அரசனாயிருந்தேனே யன்றி ஆணைக்குரிய காரியங்களில் ஒன்றும் என்னால் நடத்தப் பட்டதில்லை. அவனது வீரத்திறத்திற்கே பகை மன்னர் அஞ்சி நின்றனர். அவனே இவ்வாணையைச் செலுத்தி வந்தனன். ஆயின் அரசனுக்குப் பதிலாக இருந்து ஆணையைச் செலுத்தும் அமைச்சர்கள் சேனைத்தலைவர்கள் முதலியோர்களுக்கு அரசு உரியதாகுமோ என நீ கேட்டல் கூடும். என் தம்பியாகிய பாண்டுவே இவ்வரசுக்கு உரிமை யுடையானென்பதற்குக் காரணம் இவைகளல்ல. யான் பிறவிக் குருடனாய்ப் பிறந்ததே அதற்குக்காரணம். எவ்வகையாலும் இவ்வரசு எனக்குரியதன்று என்பதைத் தெரிவிக்கவே யான் இவற்றைக் கூறினேன்.

இங்குக்கூறியவற்றால் இவ்வரசு பாண்டுவுக்கே யுரியது என்பது நன்கு விளங்கிற்றன்றோ? அங்ஙனம் அவனுக்குரிய ஆணையை அவனுடைய மூத்த புதல்வனாகிய யுதிட்டிரனுக்குக் கொடாமல் உனக்குக் கொடுப்பது எவ்வாறு முறைமையாகும்? அங்ஙனம் முறை தவிர்த்த காரியத்தைச் செய்ய விரும்பினால் உலகில் ஒருவரும் அதற்குடன்படமாட்டார். அதனாற் பெரியதொரு கேடுதான் விளையும். மைந்த! யுதிட்டிரனோ எல்லா நற்குணமும் பொருந்தியவன். அவன் உன்னைத்தன் தம்பியரினும் மேன்மையாகப் பாராட்டுவான். அவன் உங்களை வேறாகவும் தன் தம்பியரை வேறாகவும் கருதி நடக்கின்றானோ? அவன் உங்களனைவரையும் ஒரே விதமாகத்தானே பார்க்கின்றான். அத்தகைய நற்குண

முடையவனுக்கு முடி சூட்டியதைக் கண்டு நீ இன்னம் பொறுமை கொள்ளுதல் தகுதியன்று. நீ அவனோடு ஒன்றிய மனமுடையவனுயிரு" என்று கூறினன்.

அதைக்கேட்ட துரியோதனன் "எந்தையே! உமக்கு என்னிடத்திலுள்ள அன்பைக்காட்டிலும் அதிக அன்பு உமது தம்பியின் புதல்வர்களிடம் உண்டாய்விட்டது. உமக்கு உமது தம்பியாரிடம் உண்டாயிருந்த பெரியதோர் அன்பை அவர் இறந்துவிட்டமையின் அவர் தம்மைந்தர்கள்பாற் செலுத்துகின்றீர். அன்றியும் அவர்கள் தங்கள் தந்தையையிழந்து உம்மிடம் வந்தபோது அவர்கள்பால் உமக்கு உண்டான இரக்கமானது அந்த அன்பை இன்னும் அதிகமாக வளர்த்துவிட்டது. ஆகையால் யான் பதிலொன்றுங் கூறவியலாதபடி செய்யக்கருதி இவற்றையெல்லாம் உறுதியுறக் கூறினீர். இனி அந்த யுதிட்டிரனுடைய தம்பியர் மிகவுஞ் செருக்குற்று என்னை மிகவுந் தாழ்வாகவே நடத்துவார்கள். அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியாது. நீர் அதுபற்றி எவ்வளவு சமாதானங்களைக் கூறினும், யான் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளேன். உமதருகில் உம்முடைய தம்பியின் அருமைப் புதல்வர்கள் இருத்தலால் என்னுடைய பிரிவு உமக்கு வருத்தத்தை விளைவிக்காது. யான் இனி உயிர் துறக்கவே துணிந்துகொண்டேன். இனியான் உமக்குத் துன்பத்தைக் கொடேன்" என்று சினந்து கூறினன். அதைக்கேட்ட திருதராட்டிரன் காட்டுத் தீயினுற் சூழப்பட்ட அரவம்போல ஒன்றுந்தோன்றாமல் தியங்கி மிகவுங்கலங்கி "அப்பா! நான் கூறியவற்றையெல்லாம் ஆற்றிற் கரைத்த புளியாக்கி விட்டனை. இனியான் உன் கருத்துக்கு மாறாகச் செய்யக்கூடிய உபாயம் ஒன்றுமில்லை. உன் மனப்படியே இந்த அரசினை நீ யடைதற்குரிய உபாயத்தினைச்செய்து முடிக்கின்றேன் நீ மனம் வருந்தாதே" என்று கூறினன். துரியோதனன் அதைக்கேட்டுக் களிகூர்ந்து மாளிகையை யடைந்தான்.

கண்கள் குருடுபட்டாற்போல மனமுங் குருடுபட்டோனாகிய திருதராட்டிரன் பிறகு புரோசனன் என்னும் மந்திரியை அழைத்துக் 'கலைவல்லோய்! நீ யாவையும் நன்குணர்ந்து இயற்றுந் திறமுடையை ஆதலின் நினக்கொன்று கூறுவன்; என் மைந்தன் யுதிட்டிரனுக்கு நான் சூட்டிய அரசைக்கண்டு பொறாதவனாகி

னன். அவன் ‘எனக்கு இவ்வாலிபரைக் கொடாவிடின் உயிர் துறப்பேன்! என்று உறுதிகூறினன். அதனால் என்மனம் பெரிதும் கலங்குகின்றது. ஆதலின் இப்போது நீ எனக்கு உதவுதல் வேண்டும்' என்றனன். அதைக்கேட்டு வேதியனாகிய அந்தப் புரோசனன் "மன்னர் மன்ன! தாங்கள் இடுக்கண் உற்ற காலத்தில் தங்களுக்கு உதவிபுரியேனாயின் யான் தங்கள் அந்தரங்கக் காரியக்காரனாயிருத்தலிற் பயன் யாது? தாங்கள் யாது கூறினும் அதை யான் செய்துமுடிப்பேன். யான் செய்ய வேண்டியது இன்னது என்பதைச் சிறிதுங் கலக்கமின்றிக் கூறியருளுவீர்" என்றனன். அதைக்கேட்ட திருதராட்டிரன் களிகூர்ந்து ‘அன்புடையோய்! பாண்டவருள் ஒருவன் உயிர்த்திருப்பினும் என் மைந்தன் அரசினை யெய்துதற்கு அருகனாகான். ஆதலின் அவர்களையும் யாம் கொன்றோம் என்பது பிறர்க்குத் தோன்றுமாற் கொன்று விடுதற்குரிய உபாயம் ஒன்று எனக்குத் தோன்றியிருக்கின்றது. அஃதாவது காசிப்பட்டணத்தில் அரக்கினால் மாளிகையொன்றமைத்து அதில் அவர்களைக் குடியேற்றிச் சமயம் நோக்கி அதனிற் றீ மூட்டி விடுதலேயாகும்' என்றனன்.

அதைக்கேட்ட புரோசனன் ‘நாம் இக்காரியத்தைச் செய்து முடிப்பின் இம்மன்னன் பால் நமக்குச் செல்வாக்குமிகும்' என்று கருதி அதற்கிணங்கி அவ்வண்ணமே காசிப்பட்டணத்தில் ஒரு மாளிகையைத் தக்க சிற்பிகளால் அமைப்பித்து அதனைத் திருதராட்டிரனுக்குத் தெரிவித்தனன். அவன் பிறகு தருமனை அழைத்து அறத்துறை மைந்த! யான் உனக்காகக் காசிப்பட்டணத்தில் ஒரு மாளிகையை அமைப்பித்தேன். வீமன் முதலிய உன் தம்பியர் நால்வரோடும் உன் தாயோடும் நீ அதிற் சென்றிருந்து உலக இயல்களையும் ஆங்குக்குரிய நெறிகளையும் நன்கு கவனித்தல் வேண்டும். நினக்கு அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்த்துதற்குப் புரோசனன் என்னும் நமது அமைச்சனையும் உடன் அனுப்புகின்றேன். இப்பெருஞ் சுற்றத்தாருக்கிடையில் இருப்பையேல் நீ அவற்றை நன்கு கவனிக்கவியலாது. ஆதலின் நீ சென்று அங்கிருந்து நான் கூறியபடி அவற்றைக் கவனிக்க வேண்டும்' என்றனன். அதைக்கேட்ட உதிட்டிரர் அவ்வாறே தன் தம்பியரோடும் தாயோடும் புரோசனனோடுங் காசிப்பட்டணத்திற்குச் சென்று அம்மாளிகையை யடைந்தனன். (வரும்)

கோவிந்தராஜ முதலியார், தமிழ்ப்பண்டிதர்,
பச்சையப்பன் காலேஜ், சென்னை.

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் நடந்து வரும் யுத்தம் உலகமுற்றும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும், பயங்கரத்தையும் உண்டாக்கியிருக்கின்றது. யுத்தத்தில் சேர்ந்திருக்கும் தேசங்களிலெல்லாம் அபாரமான உயிர் நஷ்டமும், பொருள் நஷ்டமும் உண்டாயிருக்கின்றன. யுத்தந் தொடங்கி 2½ வருடங்களுக்கு மேலாகிவிட்டது. இன்னும் யுத்தம் முடியவில்லை; சீக்கிரம் முடியுமென்பதற்குப் போதிய அறிகுறிகள் காணப்படவில்லை. நமது பகைவராகிய ஜெர்மானியர் சமாதானஞ் செய்துகொள்ளுந்நோக்க முடையவரா யிருக்கின்றனர்; அவர்களுடைய அகங்காரத்தையும், ஆக்கத்தையும் அழித்த பின்னரே உலகத்தில் சமாதானம் நிலைத்திருக்குமென்று நேச ராஜாங்கத்தார் கருதி யுத்தஞ் செய்து வருகின்றனர். ஜெர்மானியரை முற்றும் தோல்வியுறச் செய்யும் வரையில் யுத்தம் நடந்தேதீரும். இப்போது மேற்கரங்கத்தில் பிரிட்டிஷ்-பிரெஞ்சுக்காரரின் நெருக்குதலினால், ஜெர்மானியர் பின்னடைந்து கொண்டே போகின்றனர். ஆனால் ஜெர்மானியரும், ஆஸ்டிரியரும் சேர்ந்து இத்தாலியரோடு பலமான யுத்தஞ் செய்யப் பெரும் பிரயத்தனங்கள் செய்து வருகின்றனர். அவ்விரண்டு கட்சியாரையும் எதிர்க்க இத்தாலியரும் தயாரா யிருக்கின்றனர். இன்னும் மழைக்காலம் முடியாமலிருக்கின்றமையின், யுத்தம் தீவிரமாக நடப்பதற்கில்லை. மெசபொடேமியாவில் துருக்கியருக்குப் பிரதானமாயிருந்த பாக்தாத் நகரம் பிரிட்டிஷார் வசமாகிவிட்டது. ருஷ்யா குடியரசாகிவிட்டது. ஜார் அரசரின் ஆதிக்கம் ஒரே நாளில் போய்விட்டது. இஃது ஆச்சரியமே!

இந்தியப் பாதுகாப்புச் சேனை.

இந்தியாவிலுள்ள சேனைகளெல்லாம் யுத்தரங்கத்திற்குச் செல்ல வேண்டியிருக்கின்றமையின், இந்தியாவை பாதுகாப்பின் பொருட்டு இந்தியாவிலுள்ள ஆங்கிலேயர் கட்டாயமாகவும், இந்துக்கள் கட்டாயப்படுத்தப்படாமலும் வாலண்டியர்களாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்களென்று கவர்ன்மெண்டார் உத்தரவு செய்திருக்கின்றனர். இந்துக்கள் வாலண்டியர்களாகச் சேர்க்கப்படுவது இந்தியாவிற்கு நன்மையையும், பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு வன்மையையும் தருவதாம்.